

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΣΤΙΑ

ΙΟΥΛΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1891

Ἑστία

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

Βραβευθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Παρίσις Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν
ἀξιοθὲν ἀργυροῦ μεταλλίου ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς Δ' Ὀλυμπιάδος
καὶ χαλκοῦ ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τοῦ 1889.

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1891

ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : ΟΔΟΣ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ 12

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΝΘ ΚΑΤΩ

Ναπολέον ὁ Α', ὡς μουσικός 12. — 'Ορνίθια κυνηγοῦντα ποντικούς 12 — Μοιρία σκύλου 12. — Τὸ βακτηρίδιον τῆς φθίσεως 46. — Τὸ μωβιστόριμα ἐν τῷ μέλλοντι 62 — Πρωτοφανὴς διαθήκη 62. — Ἰδιοτροπία τῶν ὁρολογίων 78. — Τὸ στέμμα τοῦ Γερμανοῦ Αὐτοκράτορος 78. — Θάνατος προφήτιδος 141. — Τὸ τέλος τῆς Γῆς 141. — Βασιλεῖον ἀπόγονοι 141. — Ἀνθρώπινα ἔξεις 141. — Ἡ Ἀμερικανικὴ σημαία 141. — Στιγουργὸς βαθύπλουτος 141. — Νέον μέταλλον 141. — Τὰ ὑπομνήματα τοῦ Α' Ναπολέοντος 141. — Ὁ χρυσὸς 157. — Τὸ μάννα τῶν Ἑβραίων 158. — Ἡ ἐπετηρὶς τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς 158. — Ἡ εἰκὼν τοῦ ναυάρχου Ζερβαί 158. — Δυστύχημα εἰς ἀεροναύτην 158. — Αἱ πρόδοι τῆς ἰπποφάνιας 174. — Τὸ μιάσμα ἐν τῷ κοινοστῷ 181. — Τὸ ραβδίον τοῦ ἀρχιμουσικοῦ 181. — Τὰ τελευταῖα δόντια 181. — Δικηγόροι, ὡς μάρτυρες 213. — Ἡ 9ῃ ἀνθρωποφάντων 213. — Ἡ ἐρυθρὰ σημαία 214. — Τὸ εὐάγων τῆς γυναίκος 214. — Ὁ κῶνος τῆς Νέας γῆς 214. — Ομοίότης 214. — Αἱ φωτογραφίαι τῶν φαντασμάτων 228. — Οἱ Ἑβραῖοι καὶ τὸ Ἀγγλικὸν Σύνταγμα 228. — Ὁ Βασιλεὺς Γεωργίος καὶ ὁ θυρωρὸς 229. — Φιλοφροσύνη Τοῦρκου διπλωμάτου 229. — Εὐλόγος ἀνυπομονησία 229. — Ἡ ἐκτροχίασις τοῦ ἐγκεφάλου καὶ ἡ ἐκτροχίασις τοῦ σιδηροδρόμου 246. — Ὁ πύθκος Τζώστ 246. — Εἶδε τὸ φῶς του εἰς ἡλικίαν 95 ἐτῶν 246. — Ἀγρίανθρωπος ἐπὶ τοῦ Πίνδου 246. — Τὸ αἶτιον τῶν ὄνειρων 277. — Πῶς μονομαχοῦσιν οἱ Ἀγγλοὶ 277. — Ἡ τελεία χορευτοῦσα 278. — Ἡ σὰρξ λόγος 278. — Ἀγχίνας αὐτοῦ 294. — Πνευματιστικὸν ἀνέκδοτον 294. — Γαμήλια ζῆμα 295. — Φιλαδελφία ἵππου 311. — Διδασκαλικὴ θῆρυξ 311. — Πλοῦσοι καλλιτέχναι 326. — Τὸ εὐάνγνωστον τῆς γραφῆς 326. — Ἐκτακτὸς διαθήκη 326. — Ἀξιολύπητος 327. — Περιουσία τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας 339. — Γυνὴ ἐξερωνήτρια 339. — Ἡ ἀξία τῶν χειροκροτημάτων 339. — Ναυτικαὶ δυνάμεις τῆς Εὐρώπης 339. — Ἄγρα πελατείας 339. — Καλὸς χρυσὸς 339. — Αἱ ταχυδρομικαὶ περιστεραὶ 339. — Νέος Νεα-

γῶρας 339. — Ἀλλόκοτος διαθήκη 339. — Ὁ Σκίρων 340. — Παιδικὴ ἐπιγείρησις 341. — Ὁ ζῆβων καὶ τὸ τηλέφωνον 357. — Ἐνός ἔτους ἀγορεύσεις 358. — Μονομαχία μὲ νερόν 358. — Ἀντίληψις τοῦ χρόνου 358. — Ἡ γυναικεία ἀμφοῖσι καὶ ὁ κορσὸς 374. — Πένθημος εὐφυσιολογία 374. — Τὸ στάδιον Ἀγγλοβουλευτοῦ 374. — Δηλητηρίασις ἐκ ζαχαρώσεως 386. — Ψηφοφορία δι' ἡλεκτρισμοῦ 390. — Ἐκρήξεις λαμπῶν τοῦ πετρελαίου 390. — Θεατρικὴ ἥττα τοῦ Ναπολέοντος 390. — Τρόπος τοῦ γράφειν 390. — Ὑπουργὸς καὶ σπουδαστὴς 403. — Τὰ γαλλικὰ τῶν Ἀγγλῶν 403.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ἀδελφιάδου Σ. Γ. Ἐπιγραφαὶ Θεσσαλονίκης 229. Ἐυρήματα ἐν Θεσσαλονίκῃ 338. Νεροῦτόου. Ἡ ἐν Ἀβουκίρ ἐπιγραφή 281. Παπαγεωργίου Σ. Κ. Θεσσαλονίκης ἀγαθὰ μετρικὰ ἐπιγράμματα 258. — Ἀρχαῖον ἀνάγλυφον τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐν Θεσσαλονίκῃ 380. Παλαιὰ χριστιανικὴ οἰκία ἐν Ρώμῃ σ. 5. Τὰ ἐν Ἑρετρίῃ εὐρήματα 240.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Σελ. 216, 248.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Σπανδωνῆ Ν. Ι. Ἡγεμονικὸν εἰδύλλιον 377. Ἐκ τοῦ βίου τῆς Ἀλεξάνδρας 179. Ὅθων Ρεῖμν 308.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ

Βεζλιανίτου Θ. Τὸ Ἅγιον Ὄρος 19, 69, 87, 104, 128, 136. De Amicis. Ἐν τῷ Ὁκεανῷ. Ὁ τροπικὸς τοῦ Καρκίνου 145, 163. Dr. Hirschfeld. Κέρκυρα 185, 201. Μυλιαράκη Ἀντ. Καταγραφή τοῦ Μορέως 315. Παπαγαζῆ Ἐυάγ. Ὁ Γεραῖος, ὁδοπορικὴ ἀνάμνησις 354.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Πρωτότυπα

Καλογιάννου Τ. Πικρομύθια τοῦ χωριοῦ. Ἡ πρώτη ἀγάπη μου 228. — Ἡ χαροκαμμένη 318.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Υ π ό

ΑΝΔΡΕΟΥ ΔΩΡΗ

Κεφάλαιον Α'

Ἡ γαλλικὴ ἀποστολή.

Ἦσαν αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ θέρους. Δύο ἰππεῖς ἐπιβαίνοντες ἐξαιρέτων περσικῶν ἵππων καὶ παρκαλουθούμενοι ἐξ ἀποστάσεώς τινος ὑπὸ συνοδίας τριῶν στρατηγῶν ἔβαινον καλπάζοντες εἰς τὴν ἀνθόσπартон ἑδὴν, τὴν διήκουσαν παρκαλείρωσ τοῦ ποταμοῦ Χαμαδάν. Ἐστρεφον τὰ νῶτα πρὸς τὴν πόλιν τῆς Τεχεράνης μεταβαίνοντες ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὰς ἀρχαιολογικὰς ἐργασίας τῆς ὑπὸ τὴν Κερδίκ ἀποστολῆς, ἐπὶ τῆς ὑποτιθεμένης θέσεως τῶν ἀρχαίων Ἐκθατάνων.

— Αἶ, φίλε μου!.. μετρίασε τὸ τρέξιμον, σὲ παρκακῶ!.. εἶπεν αἰφνης ὁ πρεσβύτερος τῶν δύο ἀνδρῶν, καὶ ῥίψε μιά ματιὰ εἰς αὐτὴν τὴν θαυμαστὴν τοποθεσίαν.

— Ἐστρεψε νὰ εἶμαι περισσότερον χορτασμένος ἀπὸ θεάματα ἀπ' ὅ,τι εἶμαι ἐδῶ καὶ μερικὸς μῆνας, διὰ ν' ἀρκεσθῶ μόνον εἰς μίαν ματιάν, ἀπήντησεν ὁ ὑπολοχαγὸς Γκυγιὼν ποιῶν ἐλαφρὸν κίνημα ἐπὶ τῆς ῥάχους τοῦ ἵππου του. Τὰ θαυμάζω ὅλ' αὐτὰ ἐνῶ τρέχω, σὰς διαθεσβαίω.

Τὸ ζῶον ὑπέκρινε εἰς τὴν ἀνεπαίσθητον περιπού διαταγὴν τῆς ἐξησκημένης χειρὸς τοῦ ἀναβάτου ἤρχισεν ἐν τῷ ἄμα σχεδὸν νὰ προχωρῇ βᾶδην, ἐνῶ ὁ καυμένος δόκτωρ Ἀρδὺ κατέβαλε πάσαν προσπάθειαν διὰ τῶν χειρῶν καὶ διὰ τῆς φωνῆς, χωρὶς τὸ ἰσχυρογνώμον αὐτοῦ ζῶον νὰ φανῇ ὑπακούον εἰς τὰς θελήσεις του.

Ἐξερχόμενοι ἐκ πυκνοῦ δάσους, οἰοῦναι ἐπίτηδες τοποθετημένοι, ἐκεῖ ὡς φρουροῦ, διὰ ν' ἀποκρίπτη ἀπὸ τὰ κοινὰ βλέμματα μαγικῶν τι καταφύγιον, οἱ δύο ἄδοιπόροι ἐθαυμάζον ἐκθαμβοὶ τὴν ἀνεπίσταντον ἐνώπιόν των πλουσίαν κοιλάδα. Πρὸς ἀνατολὰς ὄρθουτο τὸ ἔρος Ἐλθενδ ὑψηλόν, ἀπόρημον, αἰετοπε λευκάζον, ὅπου οἱ δροβίται μεταβαίνουνσι πρὸς ἀναζήτησιν λαματικῶν βοτανῶν. Παρὰ τοῦς πόδας αὐτῶν πλούσια βοσκαί, ἄμπελοι ἐξανθίζουσαι, δένδρα καρποφόρα, ὄφεις ἐν γένει εὐδαίμονιαι καὶ εὐχάϊαι, πρὸ πάντων δὲ δαψίλεια μοναδικὴ βυάκων διαυγῶν καὶ ἀκτινοβολούντων ἀνῆγγειλε τὴν γεινιάσιν τῆς πόλεως Χαμαδάν, τῆς πόλεως «μὲ τὰς χιλίας ἐξακοσίας κρήνας.»

— Ἐγὼ ὅμως ὁ ὅποιος δὲν εἶμαι κένταυρος,

θαυμάζω καλλίτερον ὅταν πηγαίνω σιγότερα, εἶπεν ὁ δόκτωρ. Αἶ, λοιπόν, τί λέγετε διὰ τὸν ἥλιον τοῦ Χαμαδάν;

— Μόλις δύναμαι νὰ πιστεύσω εἰς ὅ,τι βλέπω. Ἐγὼ ὅστις ἐκαταρώμην αὐτὸ τὸ κλίμα τοῦ Ἰράν, ὅστις ἐπέρασα τοὺς τελευταίους αὐτοὺς μῆνας τρεμουλιάζων ὑπὸ τὴν βόρειον ἄνεμον, ὅστις σὰς προσβάλλει ἀνηλεῶς καὶ σὰς θερίζει κυριολεκτικῶς... ποτὲ δὲν θὰ ἐπίστευα ὅτι θὰ εὐρισκα αὐτὰς τὰς πεδιάδας τὰς ἡλιοφωτιστούς.

— Καὶ ἐξεπλήττεσθε πλέον διατὶ αἱ αὐτῶν Μεγαλειότητες «οἱ Βασιλεῖς τῶν Βασιλείων» νὰ ἐκλέξωσιν ὡς μέρος διαμονῆς αὐτῶν τὸν ἀχάριστον τόπον;

— Τώρα τὸ ἐννοῶ. Ἡ κοιλάς αὐτὴ ὑπενθυμίζει τὸν ἐπίγειον παράδεισον.

— Αἶ! ποῖος εἰξέουσι μὴπως μάλιστα ἀπετέλει καὶ μέρος αὐτοῦ; εἶπεν ὁ δόκτωρ γελῶν. Ἐπὶ τέλους ἡ θέσις τῆς ἀρχαίας Ἐδέμ δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπ' ἐδῶ...

— Ὁ! ἀργήσωμεν νὰ φθάσωμεν; ἤρώτησεν ὁ Λουδοβίκος Γκυγιὼν μετὰ τινος στιγμῆς.

— Ἐντὺς ὀλίγων λεπτῶν. Ἀνυπομονεῖτε νὰ ἰδῆτε τὰς ἀνασκαφάς;

— Ἡ μάλλον ἐκείνον ὅπου τὰς διευθίνει. Ὁμολογῶ ὅτι ἐθαυρόνθην ν' ἀκούω βαρβαρικά ἰδιώματα καὶ νὰ βλέπω περσικὰς μορφάς... Εἶνε τρεῖς μῆνες τώρα, ὅπου προσπαθῶ νὰ διδάξω τὴν στρατιωτικὴν τέχνην εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ Ἀσίλου τῆς Οἰκουμένης (1) καὶ δὲν θὰ δυσχερασθῶ διόλου ἐν ποικίλῳ τὰς διασκευάσεις μου συνομιλῶν μὲ Γάλλους.

— Προσθέσατε μάλιστα καὶ μὲ μίαν ἀξιόραστον Γαλλίδα. Εἶδετε ποτὲ τὴν δεσποινίδα Κερδίκ;

— Ὁχι. Τίποτε ἄλλο δὲν γνωρίζω περὶ τῶν κυρίων αὐτῶν οἵτινες θὰ μὰς φιλοξενήσουν, εἰμὲ ὅτι ὁ κ. Κερδίκ μὲ προσεκάλεσε νὰ ἐπισκεφθῶ τὰς ἐργασίας του σὰς εὐχαριστῶ δὲ ἐξ ὅλης καρδίας διότι τὴν πρόσκλησιν ταύτην ὀφείλω ἀποκλειστικῶς εἰς ὑμᾶς. Πρὶν φθάσωμεν ὅμως σὰς παρκακῶ νὰ μοῦ τοὺς περιγράψετε σεῖς, ὅστις εἶσθε οἰκιακός των. Εἶνε πάντοτε δυσχερῆστον νὰ εὐρίσκηται κανεὶς ἐξαφνα ἐν τῷ μέσῳ ἀγνώστου

(1) Εἰς τῶν συνθηκῶν τίτλων τοῦ Σάχου τῆς Περσίας.

συντροφιάς. Ὁ κ. Κερδίκ εἶνε ἐδῶ μὲ τὴν οἰκογενεῖάν του;

— Ἡ δεσποινὶς Κερδίκ εἶνε δεκαεννέα ἐτῶν.

— Δεκαεννέα ἐτῶν! Καὶ ἦλθε μὲ τὸν ἀδελφόν της; Χωρὶς μητέρα, χωρὶς καμμίαν σύντροφον;

— Ἡ δεσποινὶς Αἰκατερίνη εἶνε ἀληθῆς ἀμαζών.

— Ἐκατάλαβα! διανοήθη ὁ ὑπολοχαγὸς Γκυγιὼν ὅπως οὐδὲν ἀπογοητευθεὶς θὰ εἶνε καμμία μαθήτρια ὅπου ἔφυγε ἀπὸ τὸ σχολεῖόν της. Μοῦ φαίνεται ὡσάν νὰ τὴν βλέπω ἀπὸ τὰ τώρα νὰ κινῆται, νὰ πηγαίνει, νὰ βάζῃ τὰ σκυλιὰ εἰς τὴν ἀγγάρεια καὶ ταυτοχρόνως νὰ εἶνε πεπεισμένη ὅτι δὲν θὰ ἐγένετο τίποτε χωρὶς αὐτὴν.

Ὁ Λουδοβίκος Γκυγιὼν προήρχετο ἐξ Ἀλγερίας, καὶ ἡ ἐξὶς τοῦ διοικεῖν τοὺς ἰθαγενεῖς, τοὺς ὁποίους εἶνε ἀνάγκη πολλάκις νὰ διοικῆ τις μὲ τὸ μαστίνγιον ἀνὰ χεῖρας, εἶχε μεταδώσει εἰς τὸν χαρακτῆρά του ποῖαν τινα χροιάν δεσποτικῆν. Ὑψηλός, λεπτοφυὴς μὲ κεφαλήν στρογγύλην στερεῶς ἀρμοζομένην ἐπὶ τραχήλου ἀθλητικοῦ, ἔχων φιοῦς τοῦς ὀφθαλμοὺς καὶ φυσιογνωμίαν εὐλακρινὴν καὶ ἀποσοποίητον, μὲ ἦθος κήπως ἐπιτακτικὸν μετριαζόμενον ὑπὸ ἀβροφροσύνης, φέρων εὐαρμύτως τὰς ἐρυθρὰς ἀναζυρίδας καὶ τὸ κομψὸν διφθερωτὸν ἱμάτιον τοῦ ἵππικοῦ, ἦτο τύπος χάριτος τοῦ Γάλλου ἀξιωματικοῦ. Ἄλλ' ὁ ὑπολοχαγὸς Γκυγιὼν δὲν ἦτο ἀπῆλλαγμένος προλήψεων. Οὐδὲν κατ' αὐτὸν ἀτοπώτερον ἢ τὸ νὰ ἐγκαταλίπη νῆα κόρη τὴν πατρίδα της καὶ νὰ περιτρέχη τὸν κόσμον ἐκτιθεμένη εἰς πάντας τοὺς κινδύνους ἐπιστημονικῆς ἐκδρομῆς. Διὸ ἐρῶντάσθη ἐνδομύχως ὅτι ἡ δεσποινὶς Αἰκατερίνη ἦτο ἄσχημος καὶ ἄχαρις· καίτοι δὲ εἶχε τὴν ἀβρότητα νὰ μὴ ἐκφράσῃ τὸν λογισμὸν του, ὁ δόκτωρ ἐράνη ὅτι πολὺ καλὰ τὸν ἐνόησεν.

— Ὅλη ἡ οἰκογενεὶά της εἶνε ὁ ἀδελφός της, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ἰατρός. Τὸν ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ, καὶ μεθ' ὅλας δὲ τὰς δυσκολίας τοῦ ταξιδίου καὶ τῶν μετὰ τῶν ἰθαγενῶν σχέσεων, τοὺς ὁποίους πρέπει τις νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ σῆνεγγος διὰ νὰ τοὺς ἐκτιμῆσῃ, καλλίτερον μένει ἐδῶ ὑπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ Μαυρικίου Κερδίκ, παρά θαμμένη ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Βρετανικὴν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν καμμίας ξένης.

— Καλὰ... ἀλλὰ ἀκόμη δὲν μοῦ ἐπεριγράψατε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς μέλλοντας νὰ μᾶς φιλοξενήσουν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ὁ δόκτωρ· εἶμαι ὅλως διόλου ἀδαής· ὡς πρὸς τὴν τέχνην τοῦ ζωγραφίζειν. Θὰ σὰς ἀφήσω νὰ σχηματίζετε μόνος σας τὰς ἐντυπώσεις σας, ἐγὼ δὲ θὰ περιορισθῶ νὰ σας δώσω μόνον γενικὰς τινας πληροφορίες, πληροφορίες διαβιβαστικῶν τρόπων τινὰ περὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους μετ' ὀλίγον θὰ συναντήσετε.

Πρῶτον. Ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν κυρίαν: Ἡ δεσποινὶς Αἰκατερίνη Κερδίκ, περὶ ἧς ἐγένετο ἡδη λόγος. Ἐτῶν δεκαεννέα· ὑγείας ἐξαιρετικῆς, γενναίᾳ τὴν καρδίαν.

Δεύτερον. Μαυρίκιος Κερδίκ...

— Ἀλλὰ σεῖς εἰσθε λακωνικώτερος καὶ ἀπὸ τὰ διαβιβαστικὰ! εἶπε διακόπτων ὁ ἀξιωματικός.

— Σὰς εἶπα τὰ οὐσιωδέστερα, τὴν νεότητά της, τὴν ὑγείαν της, τὸ θάρρος της. Κανὲν ἄλλο κοινωνικὸν προτέρημα, καμμία χάρις γυναικὸς χαϊδευμένης καὶ μωσχοαναθρεμμένης δὲν ἀξίζει ὅσον αὐτά. Ἐπαναλαμβάνω λοιπόν: Μαυρίκιος Κερδίκ, εἰκοσιπέντε ἐτῶν, πρωτεύει εἰς τὰς εἰσητηρίους ἐξετάσεις τοῦ Διδασκαλείου καὶ τοῦ Πολυτεχνείου...

— Διάβολε! αὐτὸ μόνον;

— Ἀρχαιολόγος διακεκριμένος, μαθητὴς τοῦ Διελαφρά, εὐειδῆς νέος...

— Καλὰ ἔλεγα ἐγὼ! ἐσκέφθη ὁ ὑπολοχαγός· δὲν ὠμίλησε διόλου διὰ τὴν μορφήν της δεσποινίδος Κερδίκ! Βέβαια θὰ εἶνε ἄσχημη!

— Καὶ διὰ νὰ τελειώσωμεν, ἔχει ὑγείαν σιδηρὰν καὶ καρδίαν χρυσήν.

— Φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶνε οἰκογενειακόν;

— Ὡς βλέπετε. Τρίτον Ἀριστομένης Γαργαρίδης, ὁ ὑπηρέτης του, ηλικίας ἀρίστου....

— Ὡ! εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς μειδιῶν, σὰς ἀπαλλάττω τοῦ κόπου νὰ μοῦ περιγράψετε τὸν ὑπηρέτην, ἂν ἀντὶ τούτου θελήσετε νὰ μοῦ δώσετε διεξοδικωτέρας πληροφορίες περὶ τῶν κυρίων.

— Ὁ Γαργαρίδης εἶνε ἄξιος εἰδικῆς μνείας. Δὲν εἶνε κοινὸς ὑπηρέτης;

— Φεῦ! ἡ πεῖρά μου μ' ἐδίδαξεν ὅτι εἰς ὅλας τὰς χώρας ἡ γενεὰ τῶν ὑπηρετῶν εἶνε πάντοτε ἡ ἴδι· ὅλοι εἶνε κλέπται, ψεῦστα, μεμφίμοροι καὶ τὰ λοιπά...

— Αὐτὸς ὅμως ἔχει ὅλως ἰδιαιτέραν φυσιογνωμίαν, ὅπως δύνασθε νὰ κρίνετε ἐκ τῶν ἐξῆς: Ὁ Ἀριστομένης κατάγεται ἐκ θηλυγονίας ἀπὸ τοῦ Μεσσηνίου ἥρωος, οὗτινος φέρει τὸ ὄνομα.

— Δηλαδή αὐτὸ διατείνεται.

— Δὲν εἶδα τὰς περγαμινὰς του. Εἶδα ὅμως τὰ διπλώματά του, τὰ ὅποια ἀξίζουν καλλίτερα.

— Τὰ διπλώματά του...

— Ναι. Ὁ Γαργαρίδης εἶνε τελειόφοιτος τῶν φυσικομαθηματικῶν, τελειόφοιτος τῆς φιλολογίας, τελειοδιδάκτος τῆς νομικῆς...

— Εἶνε ἀστείότης αὐτό;

— Εἶνε ἀπεναντίας σοβαρώτατον.

— Τελειοδιδάκτος βέβαια τοῦ Πανεπιστημίου... Πειραιῶς;

— Ὁχι. Ὁ Ἀριστομένης ἐσπούδασεν εἰς Παρίσιος καὶ ὑπέστη τὰς ἐξετάσεις του εἰς τὴν Σορβὸννην μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

— Τὰς ἐξετάσεις του! μᾶς εἶνε λοιπὸν διδάκτωρ;

— Διδάκτωρ τῆς νομικῆς... μάλιστα!

— Μὰ πῶς αὐτό;

— Ἄγνοῶ. Εἰς τὰς ἀρχὰς μ' ἐξέπληττε πολὺ.

Τώρα ἐσυνεΐθησα.

— Κάτι μυστήριον θὰ εἶνε εἰς τὸ μέσον. Μὴ εἶνε κ' νένας συνωμότης μετημφισμένης;

— Ὅλως διόλου!... Ὁ καυμένος ὁ Ἀριστομένης!... Εἶνε τὸ ἀβλαβέστατον τῶν ἐνίων... Δὲν εἶνε ὁ μόνος ἐκ τῶν συμπατριωτῶν του, καθὼς φαίνεται, ὅστις εὐρίσκειται εἰς αὐτὴν τὴν ἀλλόκοτον θέσιν. Ἀπέρχονται εἰς τοὺς Παρίσιους φιλοκινδύνως, δαπανοῦν καὶ τὰ τελευταῖα χρήματα τῆς οἰκογενείας των διὰ νὰ ἐπιτύχουν ἕνα διπλωμα καὶ ἀφοῦ τὸ πάρουν καὶ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα των, βλέπουν ὅτι οἱ διδάκτορες εἶνε περισσώτεροι ἀπὸ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης... καὶ τότε τί νὰ κάμουν;

— Ὅτι δῆποτε ἄλλο, νομίζω, παρά τὸν ὑπηρετήν.

— Αὐτὸ νομίζω κ' ἐγώ... Ἄλλ' ἂν αὐτοὶ δὲν φρονοῦν τὸ ἴδιον;... ἂν ἡ θέσις τοῦ ὑπηρετοῦ δὲν προσβάλλῃ τὴν ἀξιοπορείαν των;...

— Τοῦτο συμβαίνει, παρετήρησεν ὁ Λουδοβίκος Γκυγιὼν, διότι σήμερον ἐξεφυλίθησαν πολὺ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ προγόνου των, τοῦ μεγάλου Ἀριστομένου... Ἄλλ' ἐφθάσαμεν, νομίζω;

Τὸ μέρος τῆς κατασκευάσεως, ἀποκρυπτόμενον ἕως τότε ὑπὸ πτυχῆς τινος τῆς κοιλιάδος, ἐνεφανίσθη αἶφνης. Πρὸ τοῦ κεντρικοῦ γκοιρμπι νέος τις ἀνὴρ ἐξαιρετικῶς ἐξωτερικοῦ περιεπάτει ἀναμένων, ὡς φαίνεται, μετὰ νεαρᾶς γυναικὸς φερύσης ἐνδομασίαν ταξιδίου.

— Ἄ, ἰδοὺ οἱ φιλοξενούντές μας! ἀνέκραξεν ὁ ἰατρός, διαμείβων μετ' αὐτῶν μακρόθεν χαιρετισμὸν διὰ τῆς χειρός.

Τινὲς ἰθαγενεῖς ὄρμησαν διὰ νὰ κρατήσωσι τοὺς ἵππους, καθ' ἣν δὲ στιγμήν οἱ ἐπισκέπται ἀρίππευον, οἱ δύο νέοι τοὺς ἐπλησίασαν.

— Σὰς παρουσιάζω τὴν συγγενὴ καὶ φίλον μου ὑπολοχαγὴν Γκυγιὼν, ὅστις διπλάσιος χαίρει διὰ τὴν γνωριμίαν σας καὶ διὰ τὴν εὐχαρίστησιν ὅτι εὐρίσκειται ἐν συντροφίᾳ ἀνθρώπων πολιτισμένων, εἶπεν ὁ δόκτωρ, ἀναλαμβάνων καθήκοντα τελετάρχου. — Ἡ δεσποινὶς Κερδίκ, ἡ κύρις Κερδίκ!...

Ἡ δεσποινὶς Κερδίκ!

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἐδέησε νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν αὐτῶν τὴν περὶ τὰς κοινωνικὰς σχέσεις ἔξιν, ὅπως καταστῆλῃ τὴν κραυγὴν τῆς ἐκπλήξεως καὶ μετρίασῃ τὴν ἐκφρασίαν τῆς περιεργείας, ἣν συνηθάνετο διαγραφόμενῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἐνῶ δὲ ὁ πονηρὸς ἰατρός ἔχαιρε ἐνδομύχως διὰ τὴν ἐκπλήξιν του, αὐτὸς ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς ἐγκάρδιον χειραψίαν.

Ἡ νεάνις ἦτο ὅλως ἀνόμοιος τῆς γυναικὸς ἣν αὐτὸς ἰδεάσθη. Ἡ δεσποινὶς Κερδίκ δὲν ἦτο οὔτε

πολύασχολος, οὔτε ὀγληρά, οὔτε δυσειδής. Μετρίου ἀναστήματος, λίαν εὐκίνητος, τὴν χροιάν ἔχουσα ἀλαμπῆ καὶ σχεδὸν ὠχράν, τὸ ὄμμα σκεπτικὸν καὶ γαλήνιον, ἐνεποίει εἰς τὸν θεατὴν ἐντύπωσιν ὄντος εὐθαρέστου καὶ ἀσθενοῦς. Ἄλλ' ὁ ἰατρός Ἀρδύ, ὅστις ἦτο εἰδήμων, ἔλεγε ὅτι ἦσαν στιβαρώτατα καὶ τὸ λεπτοφυὲς εἰκεῖνο μετακάρσιον καὶ ἡ ἰσχνὴ χεὶρ καὶ ὁ στενὸς ποῦς. Ἐχειρίζετο τὴν σκαπάνην ὡς ὁ ῥωμαλέωτατος τῶν ἐργατῶν, διήνηεν ἀγογγύστως μακροτάτας πορείας, ἐν ἀνάγκῃ ἐποιεῖτο χρῆσιν μετ' ἀπαθείας καὶ εὐστοχίας τοῦ τουρφεκίου Λεβελ ἢ τοῦ βεβόλθερ, ταῦτα δὲ πάντα ἔτραπτεν ἀβιάστως, ἄνευ φαινομένου κόπου, ἰδίως δὲ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης προσποιήσεως. Ἡ ξανθὴ αὐτῆς κόμη ἐκυμαίνετο βροστρουχομένη ὑπὸ τὸν μικρὸν ἐν εἰδει κράνους πῖλον, τὸν παρέχοντα αὐτῇ ὄψιν νεαρᾶς Ἀθηναίης.

Διὸ εὐλακρινῶς ἀποτασσόμενος ἀπὸ τὰς πρώτας αὐτοῦ προλήψεις ὁ ὑπολοχαγός, παρεδόθη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν εὐχαρίστησιν τῆς συναντήσεως συμπαθῶν συμπατριωτῶν καὶ τῆς φιλοξένου καὶ ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς.

Ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὶς Κερδίκ, οὔτινες ἄλλο δὲν ἤθελον παρά νὰ δεῖξωσιν εἰς τοὺς νεήλυδας τὰς ἀρχαίμενας ἐργασίας, ἀντέστησαν οὐχ ἦττον εἰς τὰς φιλόφρονας αὐτῶν παρακλήσεις καὶ ἐδήλωσαν ὅτι τίποτε δὲν θὰ ἔβλεπον πρὶν ἢ ἀναπαυθῶσι καὶ ἀνακτήσωσι τὰς δυνάμεις των.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ ὑπολοχαγός, ἀλλ' ἀφοῦ ἐχομεν τὸν καιρὸν νὰ μελετήσωμεν πρὶν εἰσχωρήσωμεν εἰς τὴν ἄδυστον αὐτό, δὲν θὰ δυσαρσστηθῶ διόλου ἂν μάθω πρῶτον τοῦ εὐρισκόμεθα. Φοβοῦμαι μήπως σὰς ἀπαρέσω, διότι ὑπὸ ἔποψιν ἀρχαιολογίας εἶμαι ἐντελῶς ἀμαθής.

— Δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι εὐρισκόμεθα ἐδῶ ἀπέναντι τοῦ ἀγνώστου, ἀπάντησε μετριοφρόνως ὁ νεαρὸς σοφός. Ἀναζητοῦμεν. Κατὰ τὰς ἡμετέρας θεωρίας, πατοῦμεν τὰ εἰρεπία τῶν Ἐκδατάνων, πράγματι ὅμως, μέχρις ὅτου δὲν τὸ ἀποδείξωμεν, δὲν ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ μετὰ τῶν ἡμῶν καὶ τῶν ἀποκαλυφθέντων ἀμαθῶν.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ ἰατρός, ἀφότου σὰς εἶδα τὴν τελευταίαν φορὰν δὲν ὑπάρχει τίποτε νεώτερον; δὲν ἀνεκαλύψατε τίποτε;

— Τίποτε ὀριστικόν.

— Ἄλλ' ἐξηκολουθῶμεν ὅμως μετὰ ζήσεως!.. ἀνεκράξεν ἡ Αἰκατερίνη.

— Κατέχει τὴν πίστιν, ἡ ὅποια μετακινεῖ τὰ ὄρη καὶ διατρύχῃ τοὺς βράχους ἢ νεαρά μου φίλη! Θὰ τὸ πιστεύσατε, ὑπολοχαγέ, ὅτι αὐτὴ ἐδῶ τὸ χεράκι χειρίζεται τὴν σκαπάνην, τὸ τουρφεκί τὸ βεβόλθερ καὶ ὅτι αὐτὴ τὸ κεφαλάκι εἶνε γεμάτον ἀπὸ ἐλληνικά, ἀπὸ ἀραβικά, ἀπὸ περσικά, ἀπὸ σανσκριτικά!...

— Ὡ, ἰατρέ! εἶπε διαμαρτυρομένη ἡ Αἰκα-

τερὴν μετὰ χάριτος, ἀλλὰ καὶ μετὰ τόνου Ιε-
σίας ἀπροσποϊήτου, μὴ ὁμιλήτε, σὺς παρακλῶ,
περὶ ἐμοῦ. Κυττάξατε καλλίτερα αὐτό, τὸ ὅποιον
μὲ κάμνει νὰ πιστεύω ὅτι προσεγγίζομεν εἰς τὸ
τέρμα.

Καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς ἀντικειμε-
νόν τι, ὅπερ ἔτεινε πρὸς αὐτόν.

Ὁ δόκτωρ τὸ ἔστρεψε καὶ τὸ ἐπανέστρεψεν
ἐπανειλημμένως εἰς τὰς χεῖράς του, χωρὶς νὰ
φρῆν ὅτι ἀνείρσκειν εἰς αὐτὸ περίεργόν τι.

— Αὐτὸ ὁμοιάζει μὲ τοῦδλον στιλπνόν, ἀπὸ
ἐκεῖνα ὅπου ἔχω εἰς τὸ μαγευτικόν μου, εἶπεν.

— Βέβηλε! ... εἶπε γελῶσα ἡ δεσποινὴς Κερ-
δικ. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ κυττάξετε χωρὶς σε-
βασμῶν αὐτὸ τὸ σεβάσμιον λείψανον, τὸ ὅποιον
παρετήρησαν ἴσως μακρὰ δυναστεῖται μοναρχῶν...
τὸ ὅποιον ἀναμφιβόλως εἶδε διερχόμενον τὸν Ἀ-
λέξανδρον, τὸν Δαρτεῖον καὶ τίς οἶδεν; ἴσως καὶ
αὐτὸν τὸν Κύρον!

— Καὶ τί θὰ μὲ πείσῃ ὅτι αὐτὸ τὸ κομμάτι
τῆς πλίνθου εἶδε τόσα μεγάλα πράγματα;

— Τὸ χρῶμα, τὸ χῶμα, τὸ σχέδιον λαλοῦ-
σιν ἀφ' ἐαυτῶν. Δὲν ἀρκοῦσιν ὅμως ταῦτα. Πα-
ρατηρήσατε εἰς αὐτὴν τὴν γωνίαν.

— Α! μὲ συγχωρεῖτε, ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ ν' ἀ-
ναγνώσκω ἐλευθέρως τοὺς σφηνοειδεῖς χαρακτῆ-
ρας.

— Οὐτ' ἐγὼ; ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε γραφὴ.
Εἶνε, ἂν δὲν ἀπατώμαι, τὸ τέλος περῶματος, ἡ
ἄκρα μῆς πτέρυγος.

— Καὶ διὰ τοῦτο λοιπὸν εὐρισκόμεθα ἐπὶ τῶν
ἀρχαίων Ἐκδοτάνων; δὲν καταλαμβάνω τί σχέ-
σις ἤμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ!

— Μὴ βιάζεσθε τόσον πολὺ. Δὲν γνωρίζετε
τὴν εἰκόνα τοῦ Κύρου, τὴν ληρθεῖσαν ἀπὸ ἐν ἀ-
νάγλυφον;

— Μάλιστα. Ὁ κατακτητὴς ἀπεικονίζεται
εἰς αὐτὸ φέρων τέσσαρας πτέρυγας.

— Λοιπὸν ἡ ἄκρα τῶν περῶν αὐτῶν ὑπεν-
θυμίζει κατὰ πάντα τὸ σχέδιον τῆς ἄνω πρὸς τὰ
δεξιὰ πτέρυγος!

— Ἀλλὰ ποῦ εὐρήκατε αὐτὸ τὸ κειμήλιον, τὸ
ὅποιον ἄλλως τε εἰς ἐμὲ φαίνεται πολὺ ἀτελές;

— Σήμερον τὸ πρῶτ' ἀκριβῶς προσέκρουσα εἰς
ἐν μέρος ἀνώμαλον τοῦ ἐδάφους καὶ ἐκλονίσθη.
Ἐπώπευσα ὅτι κατὰ εὐρημα θὰ εἶνε ἔτρεξα καὶ
ἐπῆρα τὰ ἐργαλεῖά μου, κατέφερα τρία τέσσαρα
κυπημάτα σκαπάνης... καὶ ἀνεκάλυψα αὐτό.

— Ἀλλὰ πῶς νὰ παραδεχθῶμεν, ἔστω καὶ
ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ πλίνθος αὐτὴ ἔχει ἡλικίαν
διαχιλίων ἐτῶν καὶ πλέον καὶ ὅτι αὐτὰ τὰ μύ-
λις διακρινόμενα σημεῖα κριστώσι τὸ ἄκρον
πτέρυγος καὶ ἡ πτέουξ αὐτῆ ἀνήκει εἰς τὴν μέ-
γαν Κύρον, πῶς νὰ πιστεύσωμεν ἀδιστακτικῶς
ὅτι αὐτὸ προέρχεται ἐκ πύλαις ἐξαφανισθείσης,
τῆς ὁποίας δὲν ἀπομένει πλέον ἴχνος; Μήπως

αὐτὸ τὸ τεμάχιον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐκομίσθη
ἐδῶ ἀλλαχόθεν.

— Ὅπως τὰ κογγύλια τοῦ Βολταίρου, τὰ
μεταφερθέντα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὄρεων ὑπὸ
τῶν προσκυνητῶν, εἶπε γελῶν ὁ Μαυρίκιος Κερ-
δικ, ὅστις εἶχεν ἀκροασθῆ σιγῶν τὰς ἐξηγήσεις
τῆς ἀδελφῆς του. Ἐνδέχεται πράγματι τὸ τεμά-
χιον αὐτὸ νὰ μετηνέχθη καὶ νὰ μὴ κατασκευ-
άσθῃ ἐδῶ. Ἐχομεν βεβαίως ἀνάγκην πολλῶν
ἐπιχειρημάτων διὰ ν' ἀποτελεσώμεν τὴν ἄλυσιν
τῶν πιθανότητων. Δὲν μὰς ἐμποδίζει τίποτε
ὅμως νὰ στηριχθῶμεν εἰς τὸν πρῶτον κρίκον.
Καὶ τέλος πάντων, ἀφοῦ εὐρισκόμεθα ἐδῶ ἀπο-
σταλέντες ἐξεπίτηδες καὶ πληρωνόμενοι παρὰ
τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως, ποῖοι νὰ ὑπάρχωσι
πολλὰ βίσιμοι εἰκασίαι δικαιολογούσαι τὴν
θεοσίαν μας. Ὅτιαις δὲ παρουσιάζεται τεκ-
μήριον τι πρὸς ὑποστήριξιν, δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ
ἀποκρούσωμεν. Μὴ φοβήσθε ὅμως δὲν θ' ἀρκε-
σθῶμεν εἰς ἐν τεμάχιον πλίνθου. Θέλομεν νὰ ἔ-
χωμεν ὀλόκληρον τὴν εἰκόνα, ἂν ὑπάρχῃ εἰκόνα.
Θέλομεν ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν, ἐνθα ὑπῆρχεν ἡ
ἀπεικόνισις, ὅλον τὸν τοῖχον, οὗτινος μέρος ἀπε-
τέλει ἡ ἐπιφάνεια αὕτη, ὅλους τοὺς κίονας, τοὺς
ὑποβαστάζοντας αὐτὴν, τὰς κορωνίδας, τὰ κιο-
νόκρανα, τοὺς θοιγγούς, τὰς μετώπας. Πρέπει ἡ
γῆ νὰ μὰς ἀποδώσῃ καὶ τὸ ἀνάκτορον τοῦ Δηῶ-
κου, καὶ τὴν πόλιν τὴν περιστοιχίζουσαν αὐτό,
καὶ τὰ ἐπὶ τῆς τείχῃ, ἅτινα τὸ ὑπερῆσιζον.

— Πῶς παραφέρεται! ... πῶς παραφέρεται! ...
ἀνέκραξεν ὁ ἱατρός. Μεταδίδοι καὶ εἰς τοὺς
ἄλλους τὸν ἐνθουσιασμόν του. Μίαν λέξιν ἂν εἶπῃς
ἀκόμη, καὶ παρευθὺς πέρνω κ' ἐγὼ μίαν σκαπάνην
καὶ κατατάσσομαι εἰς τὴν συντροφίαν σας...

— Καὶ δὲν θὰ σὺς ἀποκρούσωμεν. Μὰς εἶνε πολὺ
ἀνγκυλιῶν ἄνδρες νοήμονες καὶ καλῆς θελήσεως. Ἡ
μεγαλειτέρα μας δυσκολία ἐδῶ εἶνε νὰ ἐννοώμεν
τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ μὰς ἐννοῶσι. Δὲν ὁμιλῶ
περὶ τῆς γλώσσης, ἀλλὰ περὶ τοῦ πνεύματος.
Πῶς νὰ συνεννοηθῇ τις μετ' ἀνθρώπων τοὺς
ὅποιους ποτὲ δὲν πρέπει τις νὰ πιστεύῃ καὶ οἱ
ὅποιοι θὰ σὺς περιεφρόνουν, ἂν σὺς ἐθεώσουν ἀρ-
κατὰ ἡλιθίους ὅπως τοὺς ὁμιλήσατε τὴν ἀλήθειαν;

— Εἰς ἐμὲ τὸ λέγετε! ἀνέκραξεν ὁ ὑπολοχα-
γός· ἡ ἰδική μου ἀποστολὴ δὲν εἶνε τόσον δύσκο-
λος ὅσον ἡ ἰδική σας· διότι ἔχω ἀναλάβει κατ'
αἴτησιν τοῦ Σάγου νὰ διδάξω τὴν γαλλικὴν
τακτικὴν εἰς τὰ στρατεύματά του. Πρὸ τριῶν
μηνῶν τώρα παλεύω μὲ αὐτὰ τὰ ξεροκέφαλα...
καὶ οὐτε τὴν παραμικρὰν πρόοδον δὲν εἶδα ἀκόμη.

— Α! εἶπεν ὁ ἱατρός, βλέπω ὅτι εἶσθε πάντοτε
νέοι, ἀπολυτόφρονες εἰς τὰς ιδέας σας. Ἐγὼ
ὅστις συναναστρέφομαι τοὺς Πέρσας πρὸ πολλῶν
ἐτῶν, σὺς βεβαίως ὅτι τοὺς ἐννοῶ κάλλιστα· ὅταν
μοῦ λέγουν ἄσπρον, ἐγὼ ἐννοῶ μαῦρον· δὲν χρειά-
ζεται περισσοτέρως πονηρία.

— Ἐγὼ ὅμως τοὺς θεωρῶ ὅχι τόσον ἀπλοῦς.
Οὐτε καὶ τὴν εὐθύτητα πνεύματος ἔχουν ὥστε
νὰ προσηλθῶνται εἰς τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀληθοῦς.
Δὲν εἰξεύρετε δὲ πόσον δύσκολον εἶνε νὰ διοικῇ
τις τοιαῦτα ὄντα.

— Εἶνε ἀληθές, ὑπέλαθεν ὁ ἱατρός, ὅτι ὡς ἐκ
τοῦ εἶδους τοῦ ἐπαγγέλματός μου ἐγὼ βλέπω
σχεδὸν πάντοτε τοὺς ἀνθρώπους ὅποιοι εἶνε.
Ἄλλως τε εἶτε ὀβλοῖοι εἶτε εἰλικρινεῖς εἶνε, δὲν
ἀνησυγῶ διόλου περὶ σοῦ, Κερδικ, πάντοτε θὰ
γνωρίζῃς νὰ τοὺς διευθύνῃς. Εἶσαι παλαιὸς ἀγω-
νιστὴς καὶ ὅταν κανεὶς ἐπεχείρησεν ὡσάν ἐσὲ τὰς
ἐρεῖνας τῆς Σουσιανῆς...

— Α! ἦτο καλὸς καιρὸς ἐκεῖνος! ... εἶπε
στεναζὼν ὁ νεαρὸς σοφός.

(Ἐπιταὶ συνέχεται)

Μετόφρασις X

ΠΑΛΑΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΟΙΚΙΑ ΕΝ ΡΩΜΗ.

Ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης εὐ-
ρέθη οἰκία Χριστιανῶν τοῦ 4ου αἰῶνος. Τοῖχοι
χρωματισμένοι, λουτήρες, ἀποθήκαι, διάδρομοι,
τὰ πάντα ἐν καταστάσει λαμπρᾷ, ὡς αἱ οἰκίαι
αἱ εὐσεβεῖσαι ἐν Πομπηῆα καὶ Ἡρακλεία· ἐσώθη
δὲ ἡ οἰκία αὕτη ἕνεκα περιέργου συμπτώσεως.

Κατὰ τὸ 391 ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανός, ὁ ἐπι-
κληθεὶς ἀποστάτης, διότι ἠρνήθη τὸν Χριστιαν-
ισμόν καὶ κητέλλετο νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν πολυθεῖαν,
ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐαυτοῦ τε
καὶ ἐν γένει τοῦ κράτους ἄνδρας ἔχοντας τὰς
αὐτὰς δοξασίας μὲ αὐτόν. Ὅτε ἀνγορεύθη αὐ-
τοκράτωρ, ὑπῆρχον εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Ῥώ-
μης δύο αὐλάρχαι Χριστιανοί, ὀνομαζόμενοι Παῦ-
λος καὶ Ἰωάννης. Οὗτοι ἠρνήθησαν νὰ ἐγκατα-
λείψωσι τὴν θρησκείαν των, καὶ διὰ τοῦτο ὁ αὐ-
τοκράτωρ διέταξε ν' ἀπαγχονισθῶσιν ἐντὸς τοῦ
οἴκου των καὶ νὰ ταφῶσιν εἰς τὴν ἀποθήκην, καὶ
διέδωκεν ὅτι ἐξωρίσθησαν· ἀλλ' ἡ ἀλήθεια ἐγένε-
το γνωστὴ ἐκ τῶν ὑπηρετῶν των. Ὅταν δὲ πλη-
θὺς Χριστιανῶν ἐπορεύθη πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ τά-
φου τῶν μαρτύρων, οἱ στρατιῶται διέταχθησαν
νὰ τὸ διαλύσωσι καὶ νὰ ἐκδιώξωσι τοὺς προ-
σκυνητὰς ἐκ τοῦ οἴκου, κατὰ τὴν συμπλοκὴν μάλ-
ιστα ἐφρονέθησαν τρεῖς Χριστιανοί.

Ὁ Ἰουλιανὸς ἐθεσίλευσε μόνον ἐν ἔτος καὶ
8 μῆνας. Ὁ διάδοχός του Ἰοβιανὸς ἦτο Χριστι-
ανὸς καὶ εὐθὺς διέταξε νὰ κτισθῇ ναὸς ἐπὶ τοῦ
τάφου τῶν μαρτύρων. Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη
παρὰ τοῦ Παμμάχου, φίλου τοῦ ἁγίου Ἰερωνύ-
μου, τοῦ ὁποῖου ὁ πατὴρ ἔλαβε τὴν παραγγε-
λίαν τῆς οἰκοδομῆς. Κατὰ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν
Λομβαρδῶν ὁ ναὸς κατεστράφη· ἀνγέρθη δὲ πάλ-
ιν μόνον τὸν 12ον αἰῶνα. Ἀνεκαλύφθη τὴν
ὅτι ὁ Παμμάχος μεταχειρίσθη τὴν παλαιὰν οἰ-
κίαν καὶ ἐστῆριξε τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ ἐπὶ τῆς
ἐπιφανείας τοῦ πρώτου πατώματος συμπεριλα-

βῶν τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας ἐντὸς τοῦ ναοῦ καὶ
γεμίσει· ὅλον τὸ κάτω μέρος μὲ χῶμα καὶ πέ-
τρας, ὅπως θέσθι στερεὰ θεμέλια εἰς τὸ ἔδαφος
τοῦ ναοῦ. Τὸ μόνον, ὅπερ ἐπρυξεν πρὸς μεταμόρ-
φωσιν τῆς οἰκίας εἰς ναόν, ἦτο νὰ κρημνίσθῃ τὸ
ἄνω πάτωμα καὶ μίαν πλευρὰν τῆς οἰκίας, ὅπως
κτίσθῃ ἀψίδα. Δὲν ἤρκεισε δὲ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ
καὶ ὁ πάπας Νικόλαος ἀνεγείρων τὸν ναόν κατα-
τὸν 12ον αἰῶνα ἐχρησιμοποίησε πᾶν ὅ,τι ἔμει-
νεν ἐκ τοῦ πρώτου κτιρίου, χωρὶς νὰ καταδα-
φίσθῃ ἢ νὰ μεταβάλλῃ τι. Βεβαίως δὲ δὲν εἶχε
τὴν ἐλαχίστην ιδέαν, ὅτι ὑπὸ τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ
ὑπῆρχε σχεδὸν ἀνεπίφορος ἀρχαία χριστιανικὴ
οἰκία, μολοντί οἱ ἐργάται του θὰ εὗρον βεβαίως
ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους τοίχους, τοὺς
ὁποίους ἐστερέωσαν καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐκτίσαν τὸ
νέον τῶν οἰκοδόμημα.

Ὁ πρῶτος, ὅστις ὑπόπτεισε τί ἐκρύπτετο ὑπο-
κάτω τοῦ ναοῦ, εἶνε ὁ μοναχὸς Γερμανός. Μετὰ
ἐπιμελῆ ἐξέτασιν τῆς νοτίου πλευρᾶς τοῦ ναοῦ,
παρετήρησεν, ὅτι περίστα αὕτη ὄψιν οἰκίας τῶν
ἡμερῶν μας, μὲ δύο σειρὰς παραθύρων τῆς μιᾶς
ἐπὶ τῆς ἄλλης καὶ κάτωθεν μίαν σειρὰν ἀψίδων·
ὅλα ταῦτα κεκλεισμένα διὰ κεράμων βωματικῶν,
ἀλλὰ προφανῶς ἀποτελοῦντα πλευρὰν οἰκίας ἐ-
χούσης πρὸς τὸ ἐν μέρος ὕψος 36 ποδῶν.

Ὁ πατὴρ Γερμανός, πεισθεὶς ὅτι εὗρε τὴν
πρόσοψιν τῆς οἰκίας τῶν μαρτύρων, ἐσυμπέρανεν
ὅτι τὰ θεμέλια τῆς οἰκίας εὐρισκόντο ἀναμφιβό-
λως ὑπὸ τὸ ἔδαφος τῆς ἐκκλησίας. Κατορθώσας
νὰ εὗρῃ χρήματα ἤρχισεν ἀνασκαφὰς καὶ τὸ ἔαρ
τοῦ 1889 εἶχεν ἤδη εὗρε διάφορα θολωτὰ δω-
μάτια. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἐκτύπησαν πρὸς κεντρὸν ἕνεκα
ἐλλείψεως χρημάτων, ἀλλ' ἐπανελήθησαν πάλιν
καὶ βεβαίως θὰ εὐρεθῶσι καὶ ἄλλα μέρη τῆς οἰ-
κίας. Ὁ μοναχὸς Γερμανός εἶνε βέβαιος ὅτι εὗρε
τὰ ἐπισημότερα δωμάτια τῆς οἰκίας, τὰς αἰθού-
σας δηλαδὴ τῆς ὑποδοχῆς καὶ τοῦ ἐστιατορίου.
Οἱ τοῖχοι των εἶνε ζωγραφισμένοι ὡς οἱ τῶν
καλλιτέρων οἰκιῶν τῆς Πομπηῆας. Τὸ σχέδιον
τῆς οἰκίας περιεργον καὶ πολὺπλοκον, διαφέρει
πολὺ τοῦ τῶν συνήθων οἰκιῶν τῆς Ῥώμης, ἴσως
ἕνεκα τῆς μεγάλης κλίσεως τοῦ ἐδάφους.

Μέχρι τῆς σήμερον ἐκαθάρισθησαν 4 μεγάλα
αἰθούσαι, δύο μικρότεραι καὶ μέγα μέρος τοῦ διὰ
τοὺς ὑπηρετὰς προσδιορισμένου μέρους τῆς οἰκίας.
Καρποὶ καὶ ἄνθη στολιζούσι τὸ ἄνω μέρος τῶν
τοιχῶν μιᾶς μεγάλης αἰθούσης· τοὺς δὲ κλάδους
κρατοῦσιν ἕνδεκα πρόσωπα. Ἡ ἐργασία ὅλη
εἶνε λεπτοτάτη καὶ πλήρης χάριτος· μεταξὺ τῶν
προσώπων περιφέρεται ἐδῶ ταῖς, ἐκεῖ νῆσσα,
διάφορα δὲ πτηνὰ πετώσι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.
Πολύπλοκον σχέδιον κλάδων κλήματος μὲ παιδίαι
ἀρπάζοντα σταφύλια, φράζοντα πτηνὰ, καλό-
πτει τὸν θόλον τῆς αἰθούσης ταῦτα. Κατὰ πᾶσαν
πιθανότητα ἡ αἰθούσα αὕτη ἀνήκει εἰς τοὺς γο-

νεϊς τῶν δύο ἀδελφῶν, αἱ εἰκόνας δὲ εἰς ἐποχὴν πρὸ τοῦ ἡ οἰκογένεια ἀσπασθῆ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν. Ἡ πιθανότης δὲ αὕτη φαίνεται ἔτι ἐξ ἰδιαιτέρως τινὸς συμβολικῆς διακοσμῆσεως ἢ ἐκ τῆς ὑποθέσεως ὅτι οἱ πρότεροι Χριστιανοὶ ἀπέφρουγον τὰς γυμνάς εἰκόνας, ἀλλ' ἐκ τοῦ εἶδους τῆς τέχνης, ἣτις εἶναι πολὺ παλαιωτέρα τῆς τῶν ἡμερῶν τοῦ Κωνσταντίνου, καὶ ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀνήκουσα τοῦλάχιστον εἰς τὸν τρίτον αἰῶνα.

Ἡ μεγάλη αἴθουσα τῆς ὑποδοχῆς ἀφαιρεῖ πᾶσαν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ θρησκευτικοῦ τῶν κυρίων τῆς οἰκίας. Ὁ θόλος φέρει τὴν εἰκόνα τοῦ Μωϋσέως ἐκβάλλοντος τὰ ὑποδήματά του, ὅπως πλησιάζῃ τὴν καιομένην βάτον· φαίνεται ὡσαύτως γυνὴ προσευχομένη. Εἰς δύο μέρη τῆς οἰκίας ὑπάρχουσι ζωγραφήματα ἀγγείου γάλακτος καὶ δύο προβάτων, ἐξ ὧν τὸ ἐν πλησιάζει καὶ τὸ ἕτερον ἀπομακρύνεται. Τὸ ζωγράφημα δὲ τοῦτο εἶναι γνωστὴ συμβολικὴ εἰκὼν τῶν Χριστιανῶν, εὐρεθεῖσα εἰς τὰ ὑπόγεια νεκροταφεῖα (κατακόμβας). Τὸ ἀγγεῖον ἐμφαίνει τὸ ἀληθινὸν γάλα τοῦ λόγου, ὅπερ ἄλλος δέχεται καὶ ἄλλος ἀποκρούει. Ὁ Γερμανὸς παρετήρησεν ὅτι ὁ γύψος τοῦ τοίχου, ὁ χρησιμεύων διὰ τὴν ζωγραφικὴν, ἦτο ἐξωγκωμένους εἰς τι σημεῖον. Ἀποσπᾶσθε αὐτὴν εὐσεῖν ὑποκάτω σφραγίδα ἐκ μολύβδου, φέρουσαν τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ Ῥωμαῖοι συνείθιζον νὰ θέτωσιν ἐντὸς τῶν θεμελιῶν τῶν κτιρίων τῶν τὴν εἰκόνα τοῦ αὐτοκράτορος. Ἐδῶ φαίνεται ὅτι οἱ κτίσαντες τὸν ναὸν ἔθεσαν τὸ σύμβολον τοῦ οὐρανοῦ βασιλείας τῶν, ὅπως δείξωσιν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, ὅτι τὸ ἔργον ἐξετελέσθη πρὸς Χριστιανῶν.

Δύο δωμάτια στεροῦνται εἰκόνων. Ὁ γύψος ἀπεσπᾶσθη καθ' ὀλοκληρίαν καὶ δὲν φαίνονται εἰμὴ εἰκόνας καὶ ὀνόματα ἐσθεσμένα: πλοῖον, ὀνόματα ἐπισκεπτῶν, πολλὰ γεγραμμένα ἑλληνιστί. Ὁ Γερμανὸς ὑπέθεσεν ὅτι τὸ μέρος τοῦτο τῆς οἰκίας ἔμεινε ἀνοικτὸν μετὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ναοῦ, ὅτι ὁ γύψος ἀπεσπᾶσθη πρὸς τῶν προσκυνητῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου εὐρίσκατο πλησίον τοῦ τόπου τῆς ταφῆς. Καὶ τῶντι μετ' ὀλίγον εὐρέθη ἐντὸς τῆς ἀποθήκης ὅχι μόνον ἡ μαρμαρίνη λάρναξ, ἐν ἣ εἶχον τεθῆ τὰ σώματα τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ καὶ τοίχωνος μαρμαρίνη τράπεζα στριζομένη ἐπὶ στήλης μαρμαρίνης, ἔχουσα δὲ εἰς τὸ ἄκρον κοιλότητα, εἶδος λεκάνης, ἣτις ἦτο φαίνεται ἡ λυχνία ἢ καιομένη ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν. Ἐδῶ δύναται τις ν' ἀναφέρῃ ὅτι ὁ πάπας Γρηγόριος ὁ μέγας, ἀποστειλάς διάφορα ἄγρια λείψανα ὡς δῶρα εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Λομβαρδῶν, τὴν Θεοδελίδαν, ἔστειλε καὶ ἔλακον ἐκ τῆς λυχνίας τῆς καιομένης ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν μαρτύρων Ἰωάννου καὶ Παύλου, δηλαδὴ τῆς ἤδη εὐρεθείσης.

Καθαρισθείσης τῆς ἀποθήκης ταύτης ἐκ τῶν

χρωμάτων, ὁ Γερμανὸς παρετήρησε μεγάλην ἐξάγωνα τομὴν εἰς τὸν θόλον καὶ βαθμίδας φερούσας εἰς διάδρομον, ἔχοντα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ παρθύρου με κιγκλίδας. Ἐκ τοῦ παραθύρου τούτου οἱ προσκυνηταὶ ἔρριπτον ταινίαν ὅπως ἐγγίσωσι τὸν τάφον. Ἀλλὰ τὸ διεγείρον μέγα ἐνδιαφέρον εἶναι σειρά εἰκόνων, αἵτινες παριστῶσιν ἀφ' ἑνὸς τὸ μαρτύριον, ἀφ' ἑτέρου αὐτοῦ τοὺς μάρτυρας καὶ ἄλλα πρόσωπα, ἴσως τὴν Παμμάχιον μετὰ τῆς συζύγου του, φέροντας κλάθια μετὰ δῶρων. Αἱ εἰκόνας αὗται εἶναι βεβαίως τῆς ἐποχῆς τοῦ Παμμαχίου, ὅστις ἦτο σύγχρονος τῶν μαρτύρων, ὥστε πιθανότατα αἱ εἰκόνας εἶναι πραγματικαὶ προσωπογραφίαι. Πλεῖστα ὅσα ἀντικείμενα ἔξισι λόγου εὐρέθησαν. Μεταξὺ τῶν στάμνων τῆς ἀποθήκης δύο φέρουσι τὸν συμβολικὸν τύπον τῶν Χριστιανῶν. Φαίνεται ὅτι ἐντὸς αὐτῶν ἐφυλάττετο ὁ διὰ τὰς ἱεροτελεστίας οἶνος. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ ἀνακάλυψις αὕτη εἶναι μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς. Ἐθνικῶν οἰκίας εἶχον εὐρεθῆ πολλὰ, ἀλλ' ἡ μόνη ἣτις ἀνεκτιμήτως ἀνήκεν εἰς Χριστιανούς εἶναι αὕτη. Μοναδικὴ δὲ εἶναι ἡ ἀνακάλυψις καὶ ὑπὸ ἄλλην ἐποχῆν. Εἶναι ἡ μόνη σωζομένη τριώροφος Ῥωμαϊκὴ οἰκία. Εὐρέθη μία τοιαύτη εἰς τὴν Πομπηίαν, ἀλλ' οἱ τοῖχοι τῆς ἐκρημνίσθησαν. Ἐδῶ οἱ τοῖχοι σώζονται ἐκτισμένοι ἐντὸς τῶν τοίχων τοῦ ναοῦ.

ΟΙ ΥΑΚΙΝΘΟΙ

Ὁ ὑάκινθος, ὁ διὰ τῶν ζωρῶν του χρωμάτων στολίζων τοὺς οἴκους καὶ τοὺς κήπους καὶ πρὶν εἶτι φανῆ τὸ ἔαρ, εἶναι πηγὴ πλούτου πολλοῦ διὰ τοὺς Ὀλλανδοὺς. Ἐκτασις γῆς 1000 ἀγγλικῶν στρεμμάτων εἶναι προσδιορισμένη διὰ τὴν καλλιέργειαν βολβῶν ὑακίνθου· ὑπολογίζεται δὲ ὅτι 40,000 Ὀλλανδοὶ κερδίζουσι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀποκλειστικῶς ἐκ τοῦ ἐμπορίου τῶν ὑακίνθων. Ἐκατομμύρια βολβῶν ἐξάγονται κατ' ἔτος· ἡ Μεγάλη Βρετανία καὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς εἰσάγουσι τὸ μεγαλύτερον μέρος. Ὁ ὑάκινθος τῆς Ὀλλανδίας κατήνησεν ἄνθος αἰθούσης εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

Τὸ ἀσέγονον εἶδος πολλῶν καλλιεργημένων ὑακίνθων εἶναι ὁ «ἀνατολικὸς ὑάκινθος», ὅστις, ὡς τὸ ὄνομα του ἐμφαίνει, ἔχει πατρίδα τὴν Ἀνατολήν. Εὐρίσκαται ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὰ περὶθιλάσια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Κιλικίαν, ἀνατολικῶς πρὸς τὴν Μεσοποταμίαν· φύεται δὲ ἐπὶ τῶν ὄρεων. Πότε ἀκριβῶς εἰσῆλθη εἰς τὴν Ὀλλανδίαν δὲν εἶναι γνωστὸν. Πιθανόν, ὅπως καὶ τὸ ἀσιατικὸν Βατράχιον (Ranunculus asiaticus), νὰ τὸ ἔφερον εἰς τὴν Ἰταλίαν σταυροφόρος τις ἐπιστρέφων, ἐκεῖθεν δὲ μεταφέρθη εἰς τὴν

δυτικὴν Εὐρώπην, ὅπου εὐρε κατάλληλον ἔδαφος εἰς τὰς ὑγρὰς καὶ ἀμμώδεις πεδιάδας τῆς Ὀλλανδίας περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔκτου αἰῶνος. Αὐθεντικαὶ τινες γνώμαι ὀρίζουσι τὸ 1585 ὡς ἔτος τῆς εἰς τὴν Ὀλλανδίαν εἰσαγωγῆς του, ἀλλὰ τῆς εἰς τὸ 1596. Γνωστὸν ὅμως εἶναι ὅτι εἰς τὰ 1600 ὁ ὑάκινθος ὑπῆρχεν ἐν Ὀλλανδίᾳ, ὡς ἐξάγεται ἐκ σωζομένων καταλόγου ἀνθῶν τοῦ βοτανικοῦ κήπου τῆς πόλεως Leyden. Εἰς ἄλλον κατάλογον φυτῶν, τοῦ ἔτους 1602, ἀναφέρονται διάφορα εἶδη ὑακίνθων, ὅπερ ἐμφαίνει ὅτι ἤδη εἶχε κάπως προσδεύσει ἡ καλλιέργεια τοῦ ὑακίνθου. Ἀμφίβολον εἶναι τὸ χρῶμα τοῦ πρώτου καλλιεργηθέντος εἶδους ὑακίνθου· δυνατόν νὰ ἦτο λευκὴν ἢ εὐθρόν. Τὸ χρῶμα ὅλων τῶν ἀγρίων εἰδῶν, τῶν εὐρισκομένων εἰς τὰ φυτώρια τοῦ βρετανικοῦ βοτανικοῦ κήπου, εἶναι κυανοῦν.

Ἡ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 8ου αἰῶνος διὰ τὰ λείρια (τουλίπας) μανία ἀπέσπασεν ἐν μέρει τὴν προσοχὴν τῶν Ὀλλανδῶν ἀπὸ τοῦ ὑακίνθου. Καὶ ὅμως δὲν παρεμείληθη ἐντελῶς, διότι ὁ Saint Simcon εἰς βιβλίον πλήρες ἐνδιαφέροντος, γραφέν κατὰ τὸ 1768, ἀναφέρει 2000 διαφορετικὰ εἶδη ὑακίνθου, εὐρισκόμενα τότε ἐν Ὀλλανδίᾳ.

Μετὰ καλλιέργειαν ὀλίγων ἐτῶν ὁ ὑάκινθος, ὅπως εἰς πολλὰ ἄλλα φυτὰ, ἔδειξε τάσιν εἰς τὸ νὰ παραγάγῃ διπλὰ ἢ ἡμιδιπλὰ ἄνθη. Κατ' ἀρχὰς ἐφάνη τοῦτο ὡς τέρας τῆς φύσεως καὶ ὡς τοιοῦτον κατεστρέφετο ἅμα ἐνεφανίζετο μετὰ τῶν νεαρῶν φυτῶν. Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 8ου αἰῶνος ἄνθη διπλὰ, σωθέντα ἐκ τῆς καταστροφῆς, ἐφθασαν εἰς ἐντελὴ βλάστησιν, ἔδειξαν τὴν ἔκτακτον ὠραιότητα καὶ ἐπέσυραν τὴν προσοχὴν. Περιφημον εἶδος διπλοῦ ὑακίνθου ὀνομαζομένου «Βασιλεὺς τῆς Βρετανίας» χρώματος τριανταφύλλου, ἐπωλήθη 120 λίρας, εὐθὺς ἅμα τὰ διπλὰ εἶδη ἔγειναν τοῦ συρροῦ. Κατὰ τὸ 1734, ὅτε ἡ διὰ τὰ λείρια μανία εἶχε καταπέσει κατὰ τι, νέον διπλοῦν εἶδος, ὀνομαζόμενον Non plus Ultra, εἶχε δὲ ἓνα βολβὸν μεγάλου μεγέθους καὶ 8 μικροῦς. Ἄλλος βολβὸς μόνος, ἀλλὰ νέου διπλοῦ εἶδους, χρώματος ἐρυθροῦ, ἐπωλήθη 83 λίρας κατὰ 1815. Τοιαῦται τιμαὶ ἀποδεικνύουσιν ὅτι οἱ Ὀλλανδοὶ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ἐπίστευον εἰς τὸ μέλλον τοῦ ὑακίνθου. Ἡ σημερινὴ δὲ ἀξία τοῦ ἄνθους δικαιολογεῖ καθ' ὀλοκληρίαν τὴν πίστιν τῶν ταύτην.

Οἱ διὰ τοὺς βολβούς ἀγροὶ κείνται σχεδὸν ἅπαντες εἰς τὰς ἀμμώδεις πεδιάδας, τὰς μεταξὺ τῶν πόλεων Haarlem καὶ Leyden. Ἡ πρώτη εἶναι τὸ κέντρον τοῦ ἐμπορίου. Ἐκεῖ ἔχουσι καταστήματα καὶ ἀποθήκας οἱ ἐπισημότεροι τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν καλλιεργητῶν τοῦ ὑακίνθου. Τὸ ἔδαφος, ὅπου ὁ ὑάκινθος φύεται, εἶναι λεπτὴ καὶ ἐλαφρὰ ἄμμος, ἣτις εἶναι ξηρὰ εἰς τὴν ἐπι-

φάνειαν εὐθὺς δὲ ὑποκάτω ὑγρὰ καὶ δροσερά. Ὅση καὶ ἐὰν ἦναι ἡ ξηρασία ἢ ἡ θερμότης τῆς ἀτμοσφαιρας, πάντοτε δύο ἢ τρεῖς δακτύλους βαθύτερα τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἔδαφους ὑπάρχει ἀρετὴ ὑγρασίας, ἣτις κρατεῖ τοὺς βολβούς ὑγιεῖς καὶ εὐσώμους. Ἐὰν πάλιν περίοδος ὑγρὰ ἐπέλθῃ, τὸ περισσεῦον ὕδωρ σταλάζει διὰ τοῦ λεπτοῦ ἀμμώδους ἔδαφους καὶ ὁ ἀγρὸς ἀνακτᾷ τὴν τακτικὴν του πρέπουσαν ὑγρασίαν.

Ἐκαστον δεύτερον ἢ τρίτον ἔτος τὸ ἔδαφος κοπρίζεται ἀφθόνως με βόειον κόπρον, ἢν στέλλουσι ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς χώρας οἱ Ὀλλανδοὶ γαλακτοκόμοι, ἔχοντες κέρδος σημαντικὸν ἐκ τῆς προμηθείας ταύτης. Ἡ κοπρία πρὶν χρησιμοποιοῦνται μένει εἰς σωροὺς μέχρις οὗ ἀποσυντεθῇ ἐντελῶς. Οἱ ἀγροὶ εἶναι ὅλοι ὅμοιοι. Τάξις καὶ ἐπιτηδειότης εἰς τὴν καλλιέργειαν εἶναι γενικῶς κανὼν. Οἱ ἀγροὶ ἔχουσι ἔκτασιν 5 ἕως 20 ἢ 25 στρεμμάτων. Διώρυγες καὶ τάφροι τοὺς χωρίζουσι εἰς μικρότερα μέρη, διασχίζουσαι τὴν ὅλην ἔκτασιν καὶ διασταυρούμεναι σχηματίζουσι γωνίας ὀρθάς.

Αἱ διώρυγες εἶναι ἀρκούντως πλατεῖαι ὅπως διέρχεται αὐτὰς πλοίαριον, ἔχουσι δὲ γεφύρας ὅπου τὴ ἀπαιτεῖ ἡ συγκοινωνία τῶν ἀγρῶν. Αἱ τάφροι εἶναι στεναὶ ὥστε εὐκόλως τὰς ὑπερπηδᾷ τις, διώρυγες δὲ καὶ τάφροι εἶναι πάντοτε πλήρεις ὕδατος, ὥστε τὸ πότισμα γίνεται ἐντελέστατον. Ἡ ἐπιφάνεια τῶν ἀγρῶν εἶναι συνήθως 2 πόδας κατωτέρα τῆς τοῦ ὕδατος. Ὅλοι δὲ οἱ ἀγροὶ ἐνοῦνται διὰ τῶν μικρῶν διωρύγων μετὰ τῶν τῆς Ὀλλανδίας· δι' αὐτῶν προμηθεύονται οἱ καλλιεργηταὶ τὴν κόπρον καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο χρειάζονται διὰ τὸ ἐμπόριόν των, καὶ ἀποστέλλουσι τοὺς βολβούς εἰς τοὺς διαφόρους λιμένας.

Ἄλλοτε συνείθιζον νὰ καλλιεργῶσι τοὺς ἀγρούς ἀπαξ ἐντὸς τριῶν ἐτῶν. Τώρα ὅμως οἱ Ὀλλανδοὶ φρονοῦσιν ὅτι ὁ ὑάκινθος δύναται νὰ καλλιεργηθῇ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἔδαφους καθ' ἕκαστον δεύτερον ἔτος. Ἡ διὰ τὴν φυτεῖαν γῆ χωρίζεται εἰς δύο μέρη, ἐξ ὧν τὸ ἐν φυτεύεται με βολβούς, τὸ δὲ ἄλλο σιάπτεται, κοπρίζεται ἀφθόνως καὶ μένει ἄνευ φυτεύματος ὅλος διόλου ἢ φυτεύεται με ἄλλο τι, τὸ ὅποιον ὠφελεῖ τὴν καλλιέργειαν τῶν βολβῶν, ὡς π.χ. τὰ γεώμηλα.

Ἐκαστος βολβὸς καὶ ὁ ἐλάχιστος φυτεύεται κατ' ἔτος. Ὁ Σεπτέμβριος καὶ ὁ Ὀκτώβριος εἶναι οἱ μῆνες τῆς φυτεύσεως. Οἱ βολβοὶ τίθενται κατὰ στίχους, ἕκαστον εἶδος χωριστά, εἰς μεγάλα στρώματα, εἰς τὴν ἄκραν δὲ ἐκάστης σειρᾶς ξύλινος πίναξ φέρει τὸ ὄνομα ἢ τὴν ἀριθμὸν τοῦ εἶδους. Οἱ μεγάλοι βολβοὶ τίθενται πρώτοι, μετέπειτα δὲ οἱ λοιποὶ.

Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ φυτεῖν βλέπει ὀλίγον εἰς τὸν στολισμὸν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνθήσεως, διότι μεγάλοι καὶ ἀκαματοὶ βολβοὶ φαίνον-

ΑΡΑΨ ΕΚ ΜΕΚΚΑΣ

ΓΥΝΗ ΕΚ ΜΕΚΚΑΣ

ται πλησίον μικρών και ασθενών. 'Αλλ' ό κανών είναι τό ωφέλιμον και ούχι τό ευχάριστον· άλλως τε δέν βλάπτει και πολύ, διότι τά άνθη αφίνονται ν' ανοίξωσι μόνον όλίγον τι, όπως φανή τό χρώμα των και αποδειχθή τό είδος των. 'Η αποκοπή αύτη του άνθους αφίνει τά φύλλα ν' αναπτυχθώσι καθ' ολοκληρίαν και βοηθεί την αύξησιν και ευεξίαν των βολβών. 'Αμα τελειώση ή φυτεία περί τά τέλη του 'Οκτωβρίου, τό έδαφος κλύπτεται με χόρτον καλάμου ή άχυρον 4 δακτύλων, και τοϋτο όπως προφυλαχθή από του παγετου. Κατά την άνοιξιν, όταν τά φυτά αρχίζουσι νά φαίνωνται, αποσύρεται τό κάλυμμα τοϋτο όλίγον κατ' όλίγον.

'Η έποχή της άνθήσεως είναι περί τά τέλη του 'Απριλίου, ενίοτε και τον Μάιον. 'Αμα τό άνθος εξακριβώθη, κόπτεται ή άκρα του και τό φυτόν αφίνεται νά ωριμάσῃ. Περί τά τέλη του 'Ιουνίου τά φύλλα μακρύνονται εντελώς. Οι βολβοί τότε εκφυτεύονται, τό φύλλωμα κόπτεται επιμελώς, και δέ ρίζαι διευθετούνται καλώς. Μεταφέρονται έπειτα εις καλύβας και τίθενται επί ξηρών σανίδων, όπου μένουσι 4—6 εβδομάδας. Μετά ταϋτα άρχεται ή τοποθέτησις και ή εξαγωγή, αίτινες άπασχολούσιν άπαν τό προσωπικόν εκάστου κτήματος, μέχρις ου ρθάσῃ πάλιν ό Σεπτέμβριος, όπότεν άρχεται πάλιν ή φυτευσις.

Διά την εξαγωγήν ό βάκινθος διαίρεται συνή-

θως εις 4 κατηγορίας ή ποιότητας. Πρώτον οι μεγαλείτεροι, οι υγιέστεροι, οι έχοντες καλλίτερον σχήμα βολβοί· δεύτερον οι όλίγον τι μικρότεροι· τρίτον βολβοί μόνον διά στρώματα, οτινες δέν φέρουσι συνήθως όνομα· τέταρτον οι κακώς εσχηματισμένοι βολβοί.

Διάφοροι είναι αι μέθοδοι, δι' ων πολλαπλασιάζεται ο αριθμός των βολβών. 'Η αρχαιοτέρα και απλουστερα μέθοδος είναι ή εξή. 'Αφίνεται τό φυτόν εις τό έδαφος και αφού αποκτήσῃ την τελείαν του ανάπτυξιν, τότε αριθμός βλαστών (παραφυάδων) φέρεται περί τον κύριον βολβόν, οστις παρακαμάζει. 'Αλλη μέθοδος είναι νά κοιλιώνονται καλοί και υγιείς βολβοί εις τρόπον ώστε ν' αρχιρηται μέρος εσωτερικόν και τό κάτω μέρος του βολβου· όταν δε οϋτος φυτευθή, πολλοί μικροί βολβοί φύνται εντός της κοιλάτης. 'Αλλη πάλιν μέθοδος πολλαπλασιασμού είναι ή διά πολλών τομών εις την βάση του βολβου. Αι τομαί αύται είναι βαθείαι και διασταυρούονται εις τό κέντρον. Μετά τό φυτεύμα νέοι βολβοί φύνται εις τάς τομάς. 'Η δευτέρα και ή τρίτη μέθοδος είναι αι μάλλον έν χρήσει. Πολλά είδη φέρουσι καλλίτερα αποτελέσματα όταν κοιλιώνονται, άλλα δε όταν κόπτονται. Διά του τρόπου της κοιλάσεως παρέρχονται 6 έτη πριν ό νέος βολβός αναπτυχθή εντελώς, διά της τομής συνήθως 4 μόνον· άλλα διά του πρώτου φέρεται μεγαλύτερος αριθμός νέων βολβών,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ὅστις ἀντισταθμίζει τὸν μακρὸν χρόνον, τὸν παρερχόμενον μέχρι τῆς τελείας ἀναπτύξεως τοῦ βολβού.

Πρέπει δὲ ὁ καλλιεργητὴς νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον πολλῶν ἐχθρῶν, ἐξ ὧν ὁ χειρίστες εἶναι νόσος ὀνομαζομένη Σήψις, ἣν προξενεῖ μύκης τις. Ἐνίοτε ὀλόκληρον εἶδος καταστρέφεται ἐντὸς τοῦ ἔτους. Ὅπως δὲ προστατεύσῃ ἐκ τῆς καταστροφῆς τὰ διάφορα εἶδη, οἱ καλλιεργηταὶ χωρίζουσι τὰ πολυτιμότερα εἶδη εἰς δύο ἢ τρία γμήματα καὶ τὰ φυτεύουσιν εἰς ἀργούς ἀπομακρυσμένους ἀλλήλων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐὰν ἡ νόσος καταστρέψῃ ἐν μέρει, μένει τὸ ἄλλο ἀβλαβές. Εἰς τὰ μεγάλα κτήματα, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς βλαστήσεως, ἐργάται ἰδιαίτεροι περιέρχονται καθημερινῶς τοὺς ἀργούς καὶ προσέ-

χουσι μήπως φανῇ μύκης τις. Ἄμα βολβὸς τις προσβληθῆ ἔκριζοῦται καὶ καίεται. Οἱ ποντικοὶ εἶναι καὶ αὐτοὶ καταστροφεῖς. Τὰ ζῶα ταῦτα εὐρίσκουσι πολλάκις καταφύγιον ἐντὸς τοῦ χρόνου τοῦ καλύπτοντος τοὺς ἀργούς ἐν καιρῷ χειμῶνος καὶ ἐνίοτε καταστρέφουσιν ὀλόκληρα στρώματα βολβῶν.

Εἰς διαφόρους ἄλλας χώρας ἠθέλησαν πολλοὶ ν' ἀποκτήσωσι μέρος εἰς τὸ ἐμπόριον τοῦ βακίνου, ἀλλ' οἱ κόποι τῶν ἀπέβησαν μάταιοι. Δὲν εἶναι δὲ γνωστὸν πόθεν προήλθεν ἡ ἀποτυχία, ἐκ τῆς κακῆς μεθόδου τῆς καλλιεργείας ἢ ἐνεκα τοῦ κλίματος. Οἱ Ὀλλανδοὶ λέγουσιν, ὅτι δὲν φοβοῦνται οὐδένα ἀνταγωνισμὸν, διότι ἔχουσι τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἐδάφους καὶ τοῦ κλίματος τῶν. (Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ) **Φιλανθίας.**

Η ΔΙΨΑ

Ὁρθῶς ἐλέχθη ὅτι ἡ δίψα εἶνε ἡ ἀδελφὴ τῆς πείνης, διότι ἀμφότεραι ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν ἐπανάρθωσιν ἀπαύστων ἀπωλειῶν ἐν τῇ οἰκονομίᾳ τοῦ ἡμετέρου σώματος.

Ἡ δίψα εἶνε αἰσθησις ἣν δυσχερέστατα δύναται τις ν' ἀνεχθῆ, ἀπαιτεῖ δὲ ταχεῖαν ἱκανοποίησιν, διότι ἄλλως μεταβάλλεται εἰς ἀληθῆ βάσανον· τόσον εἶνε τοῦτο ἀληθές καὶ γνωστὸν καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀρχαίοις λαοῖς, ὥστε ἐξ αὐτῆς ἐδημιουργήθη ὁ μῦθος τοῦ Ταντάλου, μεταφορικῶς δὲ γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως δίψα πρὸς ἐκφράσιν τῶν μεγάλων παθῶν τῆς ψυχῆς.

Ἡ δίψα εἶνε ἡ ἐκδηλωσις γενικῆς ἀνάγκης, ἀναφαινομένης ὅτε ἡ περιεχομένη εἰς τὸ αἷμα ποσότης τοῦ ὕδατος ἐλαττοῦται ἐξ οἰκασθήποτε ἀφορμῆς, ἐπερχομένης ἐνεκα τούτου βραδύτητος περὶ τὴν ἔκρισιν καὶ συνεπῶς τάσεως πρὸς ἀποξήρανσιν τῶν βλεννομεμβρανῶν.

Ἡ αἰσθησις τῆς δίψης ἐδρεύει εἰς τὸ ἐγκεφαλικὸν νευρικὸν κέντρον, ἐν ἀγνοίᾳ δὲ εἰσέτι διατελοῦμεν τίνι τρόπῳ ὁ ἐγκέφαλος πληροφορεῖται περὶ τῆς ἀνάγκης ἣν ὑφίσταται τὸ αἷμα καὶ πῶς γίνεται ἡ τοιαύτη μεταβίβασις.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις τῆς ἀνάγκης παρατηρεῖται περὶ τὸν οὐρανίσκον. ἔνθα ἀποτελεῖ ἀληθῆ ἐνόησιν, διότι ἡ γλῶσσα καὶ τὸ στόμα ξηραίνονται καὶ αἰσθάνεται τις τὴν γλῶτταν τοῦ οἴνου ἀδρότερον, ὁ φάρυγξ φλογίζεται, τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα ἐξογκοῦνται καθιστώντα πᾶσαν τὴν μεμβράνην λίαν εὐαίσθητον πρὸς τούτους ἢ ἔκρισις τῶν σιελοδόχων ἀδένων ἐν μέρει διακόπτεται, ὁ σιελὸς καθίσταται πυκνός, ἐξώδης καὶ ἀνακτᾷ τὴν ρευστότητά του μόνον μετὰ τὴν κατάπωσιν τοῦ ὕγρου.

Πάντα τὰ συντελοῦντα εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῆς ἀναλογίας τοῦ ἐνοπάρχοντος εἰς τὸ αἷμα ὕδατος

προξενουσι τὴν δίψαν. Δὲν εἶνε ὅμως ἀναγκαῖα πρὸς πράυνσιν αὐτῆς ἡ εἰσχωγῆ ὕδατος εἰς τὸν στόμαχον· ἀναφέρονται δὲ περιπτώσεις ναυαγῶν, οἵτινες συνεῖχον τὴν δίψαν τῶν βυθιζόμενοι πολλάκις τῆς ἡμέρας ἐντὸς ἀλμυροῦ ὕδατος.

Τὰ παιδία ἐκ φύσεως ἀναγκάζονται νὰ πίνωσι περισσότερον ἀπὸ τοὺς ηλικιωμένους, οἵτινες ὅμως ἔχουσι ἀνάγκην μεγάλης δόσεως ρευστῶν, ἐνεκα τῶν μεγάλων ἀσκήσεων καὶ τῶν κοπιωδῶν ἐργασιῶν εἰς ἃς ὑποβάλλονται· οἱ γέροντες αἰσθάνονται ὀλιγωτέραν ἀνάγκην τῶν ρευστῶν. Αἱ τροφαὶ πίνουσι περισσότερον τοῦ συνήθους.

Οἱ χολερικῆς κράσεως, οἱ αἰμορροϊδικοὶ καὶ οἱ νευρικοὶ διψῶσι περισσότερον τῶν λυμφατικῶν καὶ τῶν αἱματοῶν καὶ πίνουσι μεγαλειτέραν ποσότητα ρευστῶν.

Ἐν γένει πίνωμεν περισσότερον κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τοῦ ἔτους ἢ κατὰ τὰς ψυχρὰς, ἀτμόσφαιρα δὲ ξηρὰ καὶ φλογερὰ μετὰ ἡ ἄνευ κοινοροτοῦ ἐξεγείρει ζῆλον τὴν αἰσθησιν τῆς δίψης, ὡς εἶναι εὐκόλον νὰ παρατηρήσῃ τις παρὰ τοῖς θερμομασταῖς, τοῖς μηχανικοῖς, τοῖς μαγείροις κλπ.

Οἱ κάτοικοι τῶν μεσημεριῶν χωρῶν πίνουσι περισσότερον ἀπὸ τοὺς τῶν βορείων· ἔχουσι ἀνάγκην ποτῶν ὑδρῶν, δροσερῶν καὶ ἐλαφρῶς ὑποξέων, ἐνῶ τὸ ὕδωρ τὸ τόσον κατὰλληλον πρὸς κορεσμὸν τῆς δίψης, τὸ τόσον ὑγεινὸν καὶ εὐχάριστον, ὅταν εἶνε καθαρὸν καὶ προέρχεται ἐκ πηγῆς κειμένης εἰς μέρος εὐάερον, εἶνε σχεδὸν ἄγνωστον εἰς τοὺς κατοίκους τῶν βορείων χωρῶν, ὡς πῶμα ἐννοεῖται καὶ τοῦτο διότι οἱ πρῶτοι πίνουσι διὰ νὰ καταπραῦνωσιν αἰσθησιν ἀλγεινὴν, διὰ νὰ ἱκανοποιήσωσιν ἀνάγκην, ἐνῶ οἱ ἄλλοι πίνουσι πρὸς ἀναψυχὴν, διὰ νὰ δυνηθῶσι ν' ἀντιστώσιν εἰς τὸ ψυχρὸν, εἰσάγοντες εἰς τὸ σῶμα τῶν ἐξερεθιστικῶν θερμογόνων. Ἐκ τούτου ἡ χρῆσις

τῶν πυκνῶν καὶ ζυμωτικῶν ποτῶν, ἢ τόσον διαδεδομένη εἰς τὰς ψυχρὰς χώρας.

Τὰ φαγητὰ τὰ πλήρη αὐρυμάτων ὀξέων, τὰ ἀλμυρά, τὰ καπνιστά, τὰ κυλιώδη, τὰ οἰνοπνευματώδη, τὰ τυρῖα τὰ ἔχοντα πολλὴν ζύμωσιν ἐν τῇ κατασκευῇ καὶ δριμύτην τὴν γεῦσιν προκαλοῦσι τὴν δίψαν.

Πάν ὅ,τι προκαλεῖ αὐξήσιν τῆς μυϊκῆς ἐνεργείας, ἢ κατεσπευσμένη πορεία, ἢ ἱππασία, ἢ γυμναστικὴ κλπ. πάν ὅ,τι ἐπιταχύνει τὰς κινήσεις τῆς ἀναπνοῆς καὶ ἐξεγείρει τὴν κυκλοφορίαν, κατὰ συνέπειαν δὲ καὶ τὰς πνευμονικὰς καὶ δερματικὰς ἐκκρίσεις, προξενεῖ πάντοτε δίψαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον σφοδρῶν.

Οἱ κοιμώμενοι μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα ἀφυπνίζονται μὲ αἰσθησίν τινα ξηρότητος περὶ τὸν λάρυγγα, ἣτις τοὺς ἐξαναγκάζει νὰ πίνωσιν.

Αἱ ἀσκήσεις τῆς φωνῆς, οἶον τῶν ἠθοποιῶν, τῶν ρητόρων, τῶν καθηγητῶν ἔχουσι ἐπίσης μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς δίψης· ἐκ τούτου καὶ τὸ ἔθιμον τοῦ τοποθετεῖν ποτήριον ὕδατος πλησίον τοῦ ὀμιλοῦντος δημοσιᾷ.

Ἐπίσης καὶ τὸ κάπνισμα μεγάλως συντελεῖ εἰς τὴν ἐξίν τοῦ πίνειν.

Ἐν τούτοις πρέπει ν' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι πολλοὶ καθίστανται διψομανεῖς ῥοφῶντες βαθμηδὸν καθ' ἑκάστην εἰς ὀρισμένην ὥραν ποτῶν τι οἶον· δήποτε, τὸ ὅποσον συνεθίζουσι καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ στερηθῶσι, λόγου χάριν ἐν ποτήριον λευκοῦ οἴνου νήστευς «διὰ τὸ στομάχι», ὀρεκτικὰ πρὸ τοῦ γεύματος, πολλὰ ποτήρια ζύθου διὰ νὰ μετριάσωσι τὴν ξηρότητα τοῦ στόματος, τὴν προσερχομένην ἐκ τοῦ καπνίσματος κτλ. πρὸς μεγάλην βλάβην τοῦ στομάχου, ὅστις δὲν βραδύνει νὰ δείξῃ τὴν δυσἀρέσειάν του.

Νόσοι τινὲς ἐξεγείρουσι τὴν αἰσθησιν τῆς δίψης, κατὰ πρῶτον λόγον οἱ πυρετοὶ· ἡ τοιαύτη δίψα προῦνται δι' ἐγγυμάτων ἀγρώστιδος, γλυκορριζῆς, φιλύρας, φύλλων πορτοκαλλίου, διὰ λεμονάδας, διὰ πορτοκαλλάδας κλπ. Δίψαν προκαλοῦσιν ἐπίσης αἱ διάρροιαι, ὁ ὕδρωψ, ὁ διαβήτης, παρ' οἷς μάλιστα ἡ δίψα εἶνε σύμπτωμα ἐκ τῶν μᾶλλον σφοδρῶν καὶ ἐπωδύων· τέλος παρατηρεῖται ἀληθῆς ἀλλοίωσις τοῦ αἰσθήματος τῆς δίψης εἰς τινὰς ἀσθενείας, οἶον εἰς τὰ ὑστερικὰ παθήματα, τὴν ὑποχονδρίαν καὶ τὸ παράδοξον φαινόμενον τῆς ἐπιθυμίας τῶν μᾶλλον ἀσυνειθίστων καὶ τῶν μᾶλλον δυσἀρέστων εἰς τὴν γεῦσιν ποτῶν.

Ἡ ποσότης τῶν ἀπαιτουμένων ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ πίνειν ὕγρων ἐξαρτάται δι' ἕκαστον γεῦμα ἐκ τῆς ποσότητος τῆς τροφῆς καὶ τῶν ἐρεθιστικῶν αὐτῆς ἰδιότητων.

Εἶνε ἀναγκαῖον τὸ πίνειν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ φαγητοῦ· εἶνε ἐκ τῶν ἀρίστων μέσων πρὸς παρασκευὴν καλῆς πέψεως, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς δυσπεψίας· ἀλλ' ὑπάρχει ὅριον καὶ εἰς τοῦτο, διότι αἱ τροφαὶ αἱ πλεούσαι οὕτως εἰπεῖν ἐντὸς μεγάλης ποσότητος ὕγρων εἶνε τόσον δύσπεπτοι, ὅσον καὶ αἱ καταπινόμεναι ξηραὶ.

Ἐκ τῆς ἰδιότητος καὶ τῆς θερμοκρασίας τῶν ποτῶν μεγάλως ἐξαρτάται ἡ δύναμις αὐτῶν περὶ τὸ πράυνειν τὴν δίψαν· τὸ ἀληθῶς καθαρὸν ὕδωρ, τὸ ὕδωρ πηγῆς δροσερὰς καὶ δίκυγους εἶνε θεβαίως τὸ ἀριστον τῶν ποτῶν, τὸ συντελοῦν κάλλιον παντός ἄλλου νὰ κατευνάζῃ τὴν δίψαν, πινόμενον δὲ τὴν πρῶτην, κενὸ ὄντος τοῦ στομάχου, ἀποτελεῖ πολλάκις ἐξαιρετὸν καθαρτικόν.

Τὸ ὕδωρ ἀναμειγμένον μετὰ οἴνου εἶνε τὸ σῆθηες κατὰ τὸ γεῦμα ποτόν, εἶνε δὲ προτιμότερον παντός ἄλλου.

Τὸ παγωμένον ὕδωρ εἶνε ἐλαφρῶς ἐρεθιστικόν· ἀλλ' ὅτε τὸ σῶμα εἶνε ἰδρωμένον, δύναται νὰ ἔχη πολὺ δυσἀρέστα ἀποτελέσματα· διὰ τοῦτο ὁ Σίδενχαμ ἔλεγεν ὅτι τὸ παγωμένον ὕδωρ καὶ ὁ ψυχρὸς ἀῆρ εἶνε ἀλεθριώτερα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὸν λιμὸν καὶ ἀπὸ τὴν πανώλην.

Κατὰ τοὺς σφοδρῶς καύσωνας τὸ ὕδωρ ἀναμειγμένον μὲ ὀλίγον καφὲν καὶ ρούμιον ἀποτελεῖ ποτὸν τονικόν, ὠφέλιμον εἰς τοὺς ἐργαζομένους.

Βεβαίως εἶνε λίαν εὐχάριστος ἡ πόσις ὕδατος δροσεροῦ ἐν καιρῷ μεγάλης θερμότητος· ἀλλ' ἡ πόσις ὕδατος ψυχροῦ εἶνε ἀφοσύνη, ἣτις ἐνίοτε στοιχίζει πολὺ ἀκριβῶς. Συμβάλλουσι τότε εἰς τὸν στόμαχον τὰ αὐτὰ φαινόμενα, τὰ ὅποια παρατηροῦνται ὁσάκις ἐπιθέσωμεν τεμάχιον πάγου ἐπὶ τοῦ δέρματος. Αἰσθανόμεθα τότε καύσιν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον δριμύτην, ἡ κυκλοφορία τῶν ἀγγείων σταματᾷ, τὸ δερμα ὠχρῶν, ποῖα τις νάρκη κυριεῖται ἐπὶ τέλους τὰ μέλη· τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ἐντόσθια μας, διὰ τοῦτο συμβαίνουσι μετὰ τὴν κατάπωσιν παγωμένων οὐσιῶν φλογώσεις τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων καὶ ἐγκεφαλικαὶ συμφορήσεις.

Διὰ τοῦτο τὰ παγωτὰ καὶ τὰ κατεψυγμένα ποτὰ τὰ παρασκευαζόμενα διὰ πάγου καὶ χυμοῦ ὀπωρῶν ἢ ἀρωματικῶν ποτῶν ἐπιφέρουσι πολλάκις σοβαρὰ δυστυχήματα μετὰ τὴν φαγητόν.

Πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν ἐν γένει τὰ παγωμένα ποτὰ, ὅταν εἴμεθα νήστευς, ἐνὸς διαρκεί ἡ πέψις, μετὰ μεγάλην κόπωσην καὶ ὅτε τὸ σῶμα εἶνε ἰδρωμένον.

Καὶ αἱ γυναῖκες, εἰς μερικὰς ἐποχὰς τῆς ζωῆς τῶν ὀφείλουσι ν' ἀπέχωνται αὐτῶν ἐντελῶς.

(Du Henri Perrusel)

τὰς συνεδριάσεις τοῦ Κοινοβουλίου διὰ τὴν διδασκαλίαν, ἀναγινώσκει ἐπιμελῶς τὰς ἐφημερίδας, ἀλλ' ἀρκεῖται μόνον πανταχοῦ ἀπλοῦς θεατῆς. Μολονότι ὅμως δὲν ἀναμιγνύεται εἰς τὴν πολιτικὴν, δὲν μένει ἀδιάφορος πρὸς τὰς κοινωνικὰς μεταρρυθμίσεις. Τὸ ζήτημα τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν πτωχῶν τὸν ἀπασχολεῖ μεγάλως. Ἐδῶκε δὲ μέγα παράδειγμα πρὸς τοῦτο, διευκολύνας εἰς τὰς ἰδιοκτησίας του τὴν ἀγορὰν γαιῶν ὑπὸ τῶν καλῶν λιεργητῶν.

Ὁ πρίγκηψ ἔχει καὶ ταύτην τὴν λεπτότητα δὲν λέγει: «ὅταν θὰ γείνω βασιλεὺς», ἀλλ' «ἐάν ποτε γείνω βασιλεὺς».

Ἡ πριγκίπισσα τῆς Οὐαλίας, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Δανιμαρκίας, εἶνε γυνὴ συμπαθεστάτη. Οἱ μέλλοντες ὑπῆκοι αὐτῆς τὴν λατρεύουσιν. Ἡ ξανθὴ τῆς καλλονῆς εἶνε ὁ ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν θαυμαζόμενος τύπος. Ἀλλαγῶν ἴσως θὰ ἐθεωρεῖτο ὀλίγον ψυχρὰ θὰ ἔλεγον ὅτι στερεῖται φυσιογνωμίας, ζωηρότητος καὶ θελητήτου. Τὸ διαρκῶς κλειστὸν περιλαίμιον, τὸ ὅποιον περιβάλλει τὸν πρᾶγμα αὐτῆς ὡς κλοιὸς, παρέχει αὐτῇ φαινομενικὴν τινα ἀκαμψίαν.

Ἰππεύει θαυμάσια καὶ μετὰ πολλῆς τόλμης, εἶνε δὲ χαριτωμένη ἐπὶ τοῦ ἵππου. Εἶνε σύζυγος καὶ μήτηρ ἀφωσιωμένη, συμπαθῆς ἄνευ οἰκειότητος, συνετὴ ἄνευ σεμνοτυφίας, ἀξιοπρεπῆς ἄνευ οἰήσεως. Ἀνετρέφει ὅπως ἀνατρέφει τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας τῆς, ἀπλούστατα. Ἡ πρὸς τὰ παιδία λατρεία τῆς, ὁ σεβασμὸς τῆς πρὸς τοὺς προδεηκότας τὴν ἡλικίαν, ἡ πρὸς τοὺς δυστυχεῖς συμπάθειά τῆς καὶ ἡ προβλεπτικὴ γενναιοθυρία τῆς εἶνε ἀληθῶς προτερήματα θαυμαστά. Εἰς πᾶν πρᾶγμα ἔχει λεπτήν καλαισθησίαν, ἐνδύεται θαυμάσια καὶ γνωρίζει τὰ βέτη τῶν ἱματισμῶν τῆς εἰς ἁρμονίαν μὲ τὰς περιστάσεις. Ἄλλως δὲ ἔμαθε νὰ ἐνδύεται ἐν Παρισίοις. Ἐὰν οἱ Παριῖοι τὴν κατέστησαν ὀλίγον ματαίαν, τὴν κατέστησαν ὅμως συγχρόνως περισσότερον γυναικίαν, ὅπερ μεγάλως ἐμετρίασε τὴν ἀγέρωχον ἀδιαφορίαν τοῦ χαρακτήρος τῆς. Καίτοι ὑπερέβη τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, δὲν παρουσίασεν ἀκόμη συμπτώματα γήρατος, θέλουσα ἀναμφιδόλως νὰ διατηρήσῃ νέον τὸ κάλλος τῆς διὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ στερηθῇ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας.

PAUL VASSILI

ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

- Ἐνα παλάτι ἀδιάβατο, κλειστὸ καὶ ῥημαγμένον,
Πανώρηο βασιλόπουλο βαστάει μαρμαρωμένον.
- Δέρν' ἢ θολούρα, ἢ χειμωνιά τὸ ἔρμιο τὸ παλάτι,
Κι' οὔτε μιλάει τὸ μάρμαρο, οὔτε κι' ἀνοίγει μάτι.
- Λάμπει ὁ ἥλιος, κελαιδοῦν τῆς ἀνοιχτῆς τ' ἀπόδονια,
Κ' ἐκεῖνο μένει ἀσάλευτο, βουβὸ ἀπὸ τόσα χρόνια.
- Κάποια νεράϊδα τῆς ἐρμιάς καὶ μάγισσα ὠργισμένη
Τὸ καταράστικε βαρεῖά καὶ μάρμαρο ἔχει γένει.
- Καὶ τὸ παλάτι ἐρύμαξε, τὸ ἐσκέπασαν τὰ δάση,
Κι' ὡς τώρα πόδι ἀνθρώπινο δὲν ἔχει ἐκεῖ περάσει.
- Μονάχα ὁ Χρόνος, ποῦ ἀπερνάει ὀλημερῆς μπροστά του,
Ἐγραφε μὲς' εἰς τὸ μάρμαρο μαζὶ μὲ τ' ὄνομά του:
- «Χαρὰ εἰς τὴν νῆα τὴν ὠμορφὴν ποῦ ἡ τύχη θὰ τῆς δεῖξῃ,
Τὸ σιδερόχορτο νὰ βρῇ, τὴν πόρτ' αὐτῆς ν' ἀνοίξῃ.
- Ν' ἀγκαλιαστῇ τὸ μάρμαρο, σιμά του ν' ἀγορνυῖσῃ,
Σαράντα δυὸ ἡμερῶνχτα, γλυκὰ νὰ τὸ ξυπνήσῃ!»
- Εἶναι παλάτι ἐρημικὸ κι' ὀλόκλειστο ἢ καρδιά μου,
Μαρμαρωμένον βασιλεῖα βαστάει τὸν ἐρωτὰ μου.
- Χαρὰ εἰς τὴν νῆα τὴν ὠμορφὴν ποῦ τὴν καρδιά θ' ἀνοίξῃ,
Καὶ μὲ τὸ κρῦο τὸ μάρμαρο τὰ χεῖρῃ τῆς θὰ σμιῖξῃ!

K. Δ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ (26 Ἰουνίου — 2 Ἰουλίου)

Μετεωρολογικὰ Στοιχεῖα Ἀθηνῶν	Ἡ μέρα								Ἐξηγήσεις
	26	27	28	29	30	1	2		
Βαρομετρικὴ πίεσις	753,3	753,2	751,6	748,7	748,9	753,0	753,8	Ἡ βαρομετρικὴ πίεσις παριστα τὸ ὕψος τῆς ὑδραργυρικῆς στήλης, τῆς μετρούσης τὸ βάρος τοῦ ἀνωθεν τοῦ βαρομέτρου ἀτμοσφαιρικοῦ αἵρος· ἐκτιμᾶται δὲ εἰς χιλίστα τοῦ μέτρου.	
Μέση θερμοκρασία	27,4	27,9	30,1	31,8	27,3	25,1	29,9	Ἡ μέση θερμοκρασία κατὰ τὴν ἑκατοντάδαμον κλίμακα ἐκτιμώμενη, παριστα τὸν μέσον ὄραν τῶν διαφόρων θερμοκρασιῶν τῆς ἡμέρας.	
Μεγίστη θερμοκρασία	31,7	33,1	35,0	36,6	32,2	30,5	31,0	Ἡ μέγιστη θερμοκρασία παριστα τὴν ὑψηλότεραν κατὰ τὴν διάρκειαν ἑκάστης ἡμέρας θερμοκρασίαν.	
Ἐλάχιστη θερμοκρασία	21,0	22,1	23,5	24,2	22,9	20,6	20,3	Ἡ ἐλάχιστη θερμοκρασία παριστα τὴν χαμηλότεραν κατὰ τὴν διάρκειαν ἑκάστης ἡμέρας θερμοκρασίαν.	
Σχετικὴ ὑγρασία	60	65	59	43	61	67	77	Ἡ σχετικὴ ὑγρασία παριστα τὸν λόγον τῆς πραγματικῆς ὑγρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας πρὸς τὴν μεγίστην δυνατὴν ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας· ἐκτιμᾶται δὲ ἀπὸ τοῦ 0 μέχρι τοῦ 100· τὸ 0 παριστα τὴν τελείαν ξηρασίαν, τὸ δὲ 100 τὴν μεγίστην ὑγρασίαν τῆς ἀτμοσφαιρας.	
Ἀπόλυτος ὑγρασία	15,81	17,56	18,09	13,73	15,12	15,49	15,97	Ἡ ἀπόλυτος ὑγρασία σημαίνει τὴν ποσότητα τῶν ἐν τῇ ἀτμοσφαιρῇ ὑδατιῶν· ἐκτιμᾶται δὲ ἐκ τῆς πίεσεως, ἢ ἐπιπέδου σὺν τοῖς ἀντικειμένον, μεθ' ὧν εὐρίσκονται εἰς ἰσότητά, διὰ τοῦ ὕψους ὑδραργυρικῆς στήλης ἰσορροπούσης τὴν πίεσιν ταύτην.	
Βροχὴ	—	—	—	—	0,1	0,1	7,5	Ἡ βροχὴ καὶ ἡ χιών ἐκτιμῶνται εἰς χιλίστα τοῦ μέτρου καθ' ὕψος ἀνω τῆς ἰσωνείας τῆς Γῆς.	
Χιὼν	—	—	—	—	—	—	—	Τὰ νέφη ἐκτιμῶνται ἀπὸ τοῦ 0 εἰς 10· τὸ 0 παριστα τὸν ἐντελῶς ἀνεφελὸν οὐρανόν, τὸ δὲ 10 τὸν τελείως κεκαλυμμένον ὑπὸ νεφῶν.	
Χάλαζα	—	—	—	—	ὀλίγη	ὀλίγη	ὀλίγη	Ἡ ἐντάσις τῶν ἀνέμων ἐκτιμᾶται ἀπὸ 0 εἰς 9· τὸ 0 παριστα τὴν νηνεμίαν, τὸ δὲ 9 τὴν θύελλαν.	
Νέφη	1	1	1	1	4	7	7	Ἡ κατάστασις τῆς θαλάσσης ἐκτιμᾶται κατὰ τὴν ἕξῃς κλίμακα: 0 = γ α λ η ν ι α ι α, 1 = τ ε τ α ρ α γ μ ἰ ν η, 2 = κ ο μ α τ ῶ δ η ς, 3 = τ ρ ι κ ο μ α τ ῶ δ η ς, 4 = ἀ γ ρ ῖ α.	
Ἄνεμος καὶ ἐντάσις αὐτοῦ	N.2	NΔ.2	NΔ.2	N.3	BA.2	BA.2	NA.1		
Θάλασσα	1	1	1	1	1	0	0		
Μέσαι θερμοκρασίαι Εὐρώπης									
Κέρκυρα	24,0	24,0	26,5	25,5	22,5	22,5	22,0		
Βῶλος	28,5	28,5	29,5	29,5	27,0	25,5	—		
Πάτραι	26,0	27,0	29,0	28,5	25,5	25,0	25,5		
Τρίπολις	23,5	25,0	26,0	25,5	22,5	21,5	19,0		
Κωνσταντινουπόλις	24,0	24,4	26,0	26,0	—	—	25,0		
Ὁδησσός	24,0	21,9	24,8	21,0	25,1	25,6	—		
Βατούμ	22,4	20,7	21,1	21,5	—	—	—		
Παρίσιοι	14,1	15,3	14,9	15,5	16,6	16,7	18,6		
Ῥώμη	24,0	25,0	27,5	25,0	24,0	23,5	23,5		
Νεάπολις	—	23,0	23,5	22,5	22,0	22,5	—		
Βρινδῆσιον	25,5	27,0	29,5	26,0	24,0	24,5	25,5		
Καλιάρη	27,0	26,5	23,5	24,9	24,5	25,0	—		
Πάνορμον	23,5	25,5	28,5	27,0	23,0	24,0	23,0		
Μελίτη	24,0	26,0	27,5	27,0	24,5	24,5	24,5		

Παρατηρήσεις. — Πλὴν τῆς 28 καὶ 29 Ἰουνίου, ὅτε ἡ θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαιρας ἀνῆλθεν ἴσῳ τοῦ συνήθους, κατὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τοῦ ἐφημερίου τούτου τὸ θερμομέτρον δὲν ὑπερέβη τὸ κανονικὸν αὐτοῦ ὕψος· τὴν 2 Ἰουλίου μάλιστα ἔνεκα τῆς ἰσχυρῆς καταιγίδος, ἣτις ἐπέβη κατ' αὐτὴν, ἡ θερμοκρασία τοῦ αἵρος κατέβη ἐ ὀλοκλήρου βῆθμους κατὼ τῆς κανονικῆς τοῦ τρέγοντος μηνός.

Καιρὸς καταιγίδων ἐπικρατεῖ ἀπὸ τῆς 30 Ἰουνίου καὶ ἐντεθεν· ἡ κατὰ τὴν 30 ἐπιβλήσασα ἀσθενὴς καταιγίς συνοδεύετο καὶ ὑπὸ σίφωνος μικρῆς ἐκτάσεως καὶ ἐλαχίστης δυνάμεως, ἡ δὲ τῆς 2 τρέγοντος μηνός ὑπὸ βαρβαρῶς ὄρου χλῆς, χαλάζης καὶ κεραυνῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἀνευρέθη ἐν τινὶ βιβλιοθήκῃ τοῦ Μιλάνου χειρόγραφον παλαιὸν τῆς Θείας Κοιμωθίας τοῦ Δάντου φέρον τὰ οὐκίσματα τῆς οἰκογενείας Ἀλιγιέρη, ἧτοι τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ. Τὸ χειρόγραφον εἶναι παλαιότερον τοῦ ἔτους 1337 καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ πρῶτον ἀντίγραφον ἐκ τοῦ πρωτογράφου τοῦ Δάντου.

— Ἐσχηματίσθη ἐν Βιέννῃ ἑταιρεία σκοπὸν ἔχουσα τὴν συλλογὴν συνδρομῶν πρὸς ἴδρυσιν ἐν τινὶ τῶν πλατειῶν τῆς αὐστριακῆς πρωτεύουσας ἀνδριάντος τοῦ Γκαίτε.

Ἐπιστημονικά

Ὁ Ἑλλῆν καθηγητὴς κ. Σταγοπούλος διαμένων ἐν Μασσαλίᾳ ἀνεκάλυψε νέον εἶδος ἀεροστάτου, τὸ ὁποῖον ὠνομασεν «ἀεροπόρον» καὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἴπταται τῇ βοήθειᾳ πτηνῶν προσοδεδεμένων εἰς αὐτό.

Στατιστικά

Κατὰ πρότασιν τοῦ ἀνωτέρου ὑγειονομικοῦ συμβουλίου, τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Αὐστρίας κατήρτισε πλήρη στατιστικὴν περὶ τῆς λύσεως τῶν κυνῶν καθ' ὅλην τὴν γῶραν κατὰ τὸ διάστημα τῆς τελευταίας δεκαετηρίδος. Ἐκ ταύτης μνησόμενοι, ὅτι κατ' ἔτος ἐβριθεύθησαν ἐπισήμως κατὰ μέσον ὄρον 700—800 περιπτώσεις κυνῶν περιπεσόντων εἰς τὴν λύσσαν, 3021 ἐν ὅλῳ περιπτώσεις ἀνθρώπων δηγρθέντων ὑπὸ λυσσῶντων κυνῶν, ἀπὸ 250 ἕως 340 κατ' ἔτος. Καθ' ὅλην τὴν δεκαετίαν ἀπέθανον λυσσοδύχαιοι 822 ἄνθρωποι ἀπὸ 49 ἕως 120 κατ' ἔτος. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἐνεπαύθησαν μεγάλῃ ἀσθενίᾳ, καθότι ἡ πρόσδος τοῦ νοσήματος καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ δυστηχημάτων ὑπελαμβάνετο γενικῶς πολὺ μικροτέρα. Ὅλοι κί ἐπαρχίαι τοῦ κράτους μιστίζονται ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ὀλιγώτερον ὅμως σχετικῶς κί παρὰ τὰς Ἀλπεῖς καὶ πολὺ περισσότερον κί παρὰ τὴν Οὐγγαρίαν, Ῥωμανίαν καὶ Ῥωσίαν συναρχόμεναι. Ἰδίᾳ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τὸ κακὸν ἐπαύθη ἐν τῇ πρωτεύουσῃ.

Θεατικά

Ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Βρουκσβικ παραστάθη νέον μελοδράμα τοῦ μουσουργοῦ Hans Sommer ἐπιγραφόμενον Loreley. Τὸ μελοδράμα τοῦτο εἶναι κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Βάγνερ καὶ ἐγενεον ἐνθέρμως δεκτὸν ὑπὸ τοῦ κοινῶ.

— Ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου τοῦ Μελοδράματος τοῦ Μονάχου ἀπεγορεύσει τὰ χειροκροτήματα πρὸ τοῦ τέλους τῆς πράξεως καθὼς καὶ τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀνάκλησιν τῶν ὑποκριτῶν. Αἱ ἀπεγορευτικαὶ αὗται διατάξεις ἰσχύουσι κατὰ τὰς πρώτας παραστάσεις τῶν νέων μελοδραμάτων καὶ κατὰ τὰς εὐρωπαϊκάς.

Νεκρολογία

Τῆν 12/24 Ἰουνίου ἀπέθανεν ἐν Γοττιγγῇ εἰς τῶν ἐργασιῶν τοῦ αἰῶνος ἐπιστημονῶν, γνωστὸς ἰδίᾳ διὰ τὰς ἐν τῇ Πειραματικῇ Φυσικῇ ἐργασίας του, ὁ Γουλιέλμος Ἐδουαρδὸς Weber, ὁ ἐπικληθεὶς καὶ ἐρευρητὴς τοῦ τηλεγράφου. Γεννηθεὶς τῷ 1804 ἐν Βιττεμβέργῳ, ἐποδοχὰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας ἐν Χαλλῇ, σπουδαστὴς δ' ἐπὶ ὧν, ἐπεχείρησε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἐρρίκου τὰ περιφημα πειράματα ἐπὶ τῆς διχόσεως τῶν κυμάτων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑγρῶν (Λειψία, 1822). Τῷ 1831 διωρίσθη καθηγητὴς ἐν Γοττιγγῇ, κληθεὶς δὲ μετὰ 4 ἔτη διὰ λόγους πολιτικούς ἐπαγγέλλεν εἰς τὴν ἑδρὰν τοῦ τῷ 1849. Ἐν τῷ μεταξύ

ἐπέδοθη εἰς μελέτας ἐν τῇ Ἀκουστικῇ, καὶ ἐδημοσίευσσε λαμπρῶν θεωριῶν τῶν γλωσσοφῶρον αἰθῶν ὡς συναφῆς ζήτημα ἐμελέτησε καὶ τὴν ἐλαστικότητα τῶν στερεῶν σωμάτων. Ἀπὸ τοῦ 1833 συνειργάσθη μετὰ τοῦ πρώτου τοῦ αἰῶνος μαθηματικοῦ, τοῦ περικλεοῦς Γιάουσι, εἰς τὴν μελέτην τοῦ γήινου μαγνητισμοῦ ἐπένοησε δὲ πλείστα ὄργανα καὶ μεθόδους πρὸς ἔρευναν τῶν μαγνητικῶν φαινομένων. Τῆς ἐργασίας ταύτης καρπὸς ὑπῆρξεν ὁ μεταξὺ τοῦ ἀστεροσκοπεῖου καὶ τοῦ φυσικοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γοττιγγῆς ἰδρυθεὶς πρώτος τηλεγράφος, ἐν ᾧ μαγνητικὴ βελὸν ἑτίθετο εἰς κίνησιν δι' ἡλεκτρικοῦ ρεύματος. Ὁ Weber συνειργάσθη καὶ μετὰ τοῦ μικροτέρου ἀδελφοῦ του Φρειδερίκου, ἱατροῦ, εἰς μελέτας φυσιολογικὰς.

Παντοῖα

Παράδοξον διαθήκη κιν ἀφῆκε κυρία τις Γαλλίς ἀποθανούσα πρὸ ὀλίγου ἐν Πῶι. Τὰς περιεργότητας τῶν διατάξεων αὐτῆς ἀναγράφουμεν ἑνταυθα: Α'. Κληροδοτήμα ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν (τῶν Παρισίων), διὰ νὰ δοθῶσιν ὡς βραβεῖον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἐντὸς δέκα ἐτῶν ἤθελεν εὐρεῖν τὸν τρόπον νὰ συνκοινωνήσῃ πρὸς ἕνα ἀστὲρα, πλανήτην ἢ ἀπλανῆ, ἀδιάρκρον, καὶ νὰ λάβῃ ἐκεῖθεν ἀπάντησιν. Β'. Ὁ πλανήτης Ἀρης, ἐπὶ τὸν ὁποῖον εἶχε ἀπὸ πολλοῦ χρόνου στραφῆ ἡ προσοχὴ καὶ ἔρευνα τῶν ἀστρονόμων, ὑποδεικνύεται ὡς ὁ καταλληλότερος πρὸς ἐπικοινωνίαν αὐτῆ. Ἄν ἡ ἐν Παρισίῳ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν δὲν δεχθῆ, τὸ κληροδοτήμα, ἡ διαθεσις ὁρίζε νὰ μεταβιβάζηται εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον τοῦ Μιλάνου, καὶ τοῦτο μὴ ἀποδεχόμενον, εἰς τὸ τῆς Νέας Ὑόρκης. Β'. Κληροδοτήμα πενήτηντα χιλιάδων φράγκων εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῆς ἰατρικῆς (τῶν Παρισίων), διὰ νὰ δοθῶσιν ὡς βραβεῖον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελεν εὐρεῖν τὸ ἄριστον καὶ ἀπλοῦστατον μέσον πρὸς θεραπείαν τῶν νοσημάτων τῆς «τεθλιμμένης καρδίας». Περὶ τῶν νοσημάτων τοῦ ἐγκεφάλου οὐδεμίαν ἔλαθε πρόνοιαν καὶ μεριμνᾶν ἢ μακκρῆτις.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΑ

Ὅπως δύνασθαι νὰ εὕρῃς τὴν ἡλικίαν ἑνὸς ἀνθρώπου

Εὐχερῶς δύνασθαι νὰ εὕρῃς τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα καὶ τὸ ἔτος, καθ' ὃ τις ἐγεννήθη, ἐν κλίμα, τοῦ εἶξῃς ὑπολογισμοῦ. Προτεινεῖς εἰς ἐκεῖνον, τοῦ ὁποῖου θέλεις νὰ εὕρῃς τὴν ἡλικίαν, νὰ γράψῃ ἰδιαιτέρως τὴν ἡμέραν τοῦ μηνός, καθ' ἣν ἐγεννήθη, νὰ διπλασιάσῃ τὸν ἀριθμὸν, νὰ προσθήσῃ 4, νὰ πολλαπλασιάσῃ διὰ τοῦ 50, νὰ προσθήσῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ μηνός, νὰ πολλαπλασιάσῃ δι' 100, νὰ ἀφαιρήσῃ τὴν ἡλικίαν, ἣν εἶχε κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος καὶ τέλος νὰ ἀφαιρήσῃ τὸν ἀριθμὸν 19,911. Τὸ ὑπόλοιπον τοῦτο τὸ λαμβάνεις καὶ τὸ διακρῖς εἰς τρία διψήφια τμήματα ἀρχόμενος ἐξ ἀριστερῶν. Τὸ τελευταῖον τμήμα, δηλαδὴ τὸ πρῶτον ἐκ δεξιῶν, δύναται νὰ εἶναι καὶ μονοψήφιον. Τὸ πρῶτον τμήμα δεικνύει τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως, τὸ δεύτερον τὸν μῆνα καὶ τὸ τρίτον τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ ἔτους.

Παραδειγμα. Ἐγεννήθη τις τῇ 29 Αὐγούστου 1844. Λαμβάνουμεν λοιπὸν τὸ 29, προσθέτομεν πάλιν 29, = 58. Προσθέτομεν 4, = 62. Πολλαπλασιάζομεν διὰ τοῦ 50, = 3100. Προσθέτομεν 8 (διότι ὁ Αὐγούστος εἶναι ὄγδος μῆνας), = 3108. Πολλαπλασιάζομεν διὰ τοῦ 100, = 310800. Ἀφαιρούμεν τὴν ἡλικίαν, ἣν εἶχε πέρυσιν ἧτοι 45, = 310755. Ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ἀφαιρούμεν 19911, = 290844. Διακρῖομεν εἰς τμήματα 29—08—44. Ἦτοι 29 Αὐγούστου 1844.